NUMMER 5 · JAARGANG 68 · 5 OKTOBER 2016 · FOLIA.NL · HVA & UVA

FOLIA

STAATSGREEP
Twee Turkse academici en de gevolgen van de coup

ROUWCAFÉ
Studenten verwerken samen het verlies van een dierbare

BLIKVERRUIMING
Expositie toont vluchteling eens niet als probleem

DAADKRACHT

Pionier Dennis van Vlaanderen maakt van HvA topsportschool

ADVERTENTIE

Hogeschool van Amsterdam

NIEUWE LEERGANG: PSYCHOLOGIE VAN DE STUDIEKIEZER

PSYCHOLOGISCHE INZICHTEN TOEGEPAST OP DE STUDIEKEUZEPRAKTIJK

Heb jij in je werk te maken met jongeren die op zoek zijn naar een studie die bij hen past? Bijvoorbeeld als studieloopbaanbegeleider, docent(voorlichter) of communicatieadviseur? Volg dan de leergang Psychologie van de Studiekiezer en leer studiekiezers doeltreffend te begeleiden vanuit nieuwe psychologische inzichten.

De leergang bestaat uit 6 masterclasses:

- ▶ Generatie Y en Z (op 13 april 2017, 12.00 - 19.00 uur)
- ▶ Jongeren en identiteitsontwikkeling
- ▶ Jongeren en breinontwikkeling
- ▶ Keuzestress
- ▶ Zelfinzicht
- ▶ Rol van emoties in beslissingen

▶ hva.nl/psystudiekiezer

Nieuwsgierig geworden?
Kom naar de **gratis Proeverij** op 10 november van 15.30 tot 18.00 uur in Amsterdam en ontdek wat deze leergang voor jou kan betekenen!

Aanmelden via
hva.nl/psystudiekiezer

Pagina 10

ACTUEEL

Na de coup

De mislukte staatsgreep in Turkije heeft gevolgen voor heel veel academici in het land. Abdulhamit Yücel en Taylan Yenilmez vertellen hoe de coup ingreep in hun leven. ‘Als je een mening hebt over Turkije word je meteen in een hoekje gezet.’

18

INTERVIEW

Sportpionier

De HvA is de meest topsportvriendelijke hogeschool in heel Europa. Dat is vooral te danken aan pionier en ex-topsporter Dennis van Vlaanderen. Met een heldere visie, daadkracht en een grote bek legde hij dwars door de academische jungle een pad aan voor elke topsporter die wil studeren. En het werk is nog niet af.

Colofon

Weekblad voor de HvA en UvA
Folia is in 2011 voortgekomen uit Folia (1948) en Havana (1996).

Redactieadres
Roeterseilandcampus - Gebouw J/K
Valckenierstraat 65-67
Postadres: Postbus 15890, 1001 NJ A'dam, telefoon 020-5253981
e-mail redactie@folia.nl
Hoofdredacteur/directeur
Altan Erdogan
Ontwerp Vruchtvlees
Art direction Debby Gerritsen
Opmaak Carl Zevenboom
Cover Martijn Gijsbertsen
Chef redactie Mirna van Dijk
Redactie (print/web) Lennart Bolwijn, Laura Cardona, Mina Etemad (video), Willem van Ewijk, Maartje Geels, Bart Lichtenveldt, Daniël Rommens (beeldredactie), Carlijn Schepers, Henk Strikkers, Steffi Weber, Dirk Wolthekker
Aan dit nummer werkten mee
Asis Aynan, Linda Duits, Bugra Gedik, Martijn Gijsbertsen, Marc Kolle, Linda van der Pol, Tan Tunali, Mats van Soolingen, Sebastiaan van de Water, Wouter van der Wolk
Eindredactie / Correctie Mirna van Dijk, Lonneke Kok
Uitgever Stichting Folia Civitatis
Redactieraad Jelke Bosma, Hester Hinloopen, Mirjam Prenger (vz), Saskia Stoker, Ward Wijndelts
Bestuur Daisy van Kesteren, Geleyn Meijer, Freek Rebel, Alexander Rinnooy Kan (vz), Bert Westenbrink
Secretariaat Stephanie Gude
Drukker Roularta Printing, Roeselare, België
Advertenties landelijk
Bureau van Vliet, 023-5714745, zandvoort@bureauvanvliet.nl
Regionaal Wouter Breebaart, 06 24431287 of wouter @folia.nl
Binnen UvA-HvA stephanie@folia.nl
Folia probeert altijd de rechthebbenden van fotomateriaal te contacteren. Hebben wij u niet kunnen bereiken? Mail dan naar redactie@folia.nl.

Inhoud

26

Rouwcafé

Studenten die een dierbare hebben verloren, vinden steun in het maandelijkse rouwcafé. Een vast programma is er niet; met lotgenoten praten helpt in ieder geval. 'Het was fijn om te weten dat ik niet alleen was.'

32

Buis en college

Binnenkort begint de vierde reeks colleges van de Universiteit van Nederland. Eerst werden ze nog uitsluitend via YouTube uitgezonden, binnenkort zijn ze ook te zien bij de publieke omroep. Het succes verklaard.

38

Een andere kijk

Fotograaf Ahmet Polat vond dat het tijd is voor een ander beeld van vluchtelingen in de media. Hij miste gelijkwaardigheid in de 'eenzijdige, dehumaniserende berichtgeving', dus maakte de fotograaf samen met vluchtelingenorganisatie UAF een expositie waarin de integratie van vluchtelingen door studie en werk te zien is.

En verder...

6-9 De Entree
8-9 Bugra, Navraag, Linda Duits
15 Column – Linda van der Pol
16 Objectief
24 Opinie – HvA-docent Gerard Aartsen
30 Kamervragen
33 Stage
35 Column – Asis Aynan
36-37 Prikbord UvA-HvA
43 Wat doe je nu?
44 Bij de les
45 Hora Est, promoties
46 Op de tong
47 Keys to the City

Redactioneel
Dwarsverbanden

Altan Erdogan, hoofdredacteur *Folia*

Maandag is voor Folia een zogeheten productiedag. Dan zetten we ons magazine definitief in elkaar. Aan het einde van de dag sturen we het hele pakket van tekst en beeld digitaal naar onze drukker in België. Woensdag landt het blad op meer dan vijftig locaties van de UvA en de HvA in de tijdschriftenbakken.

Op sommige productiedagen duiken er pas bij het zetten van de laatste puntjes op de i allerlei dwarsverbanden en onbedoelde thema's op. Dat constateren we bij het bekijken van de A3-prints op de muur, die we daar in de loop van maandag ophangen.

Vaak zijn de dwarsverbanden verrassend of inspirerend en geven ze een nieuwe kijk op dingen.

Deze keer helaas niet.

Zondag kwam het nieuws door dat fotograaf Jeroen Oerlemans in Libië is doodgeschoten. Jeroen was behalve oorlogsfotograaf jarenlang een van de vaste fotografen van de UvA, en we besloten als bescheiden ode aan hem twee beelden te plaatsen in onze beeldrubriek Objectief (pagina 16).

Dit, gecombineerd met de foto's van Ahmet Polat vanaf pagina 38 en het verhaal over de gevolgen voor academici van de mislukte coup in Turkije (pagina 10) maakt dat deze Folia inhoudelijk nogal zwaar overhelt naar de actuele situatie in het Midden-Oosten en de gevolgen die tot in Nederland voelbaar zijn.

Het beste wat je ervan kunt zeggen, is dat de onderwijsinstellingen waar wij over schrijven vaak raakvlakken blijken te hebben met de brandhaard van de (internationale) actualiteit en geopolitiek, maar heel vrolijk word je er niet van.

Hoopgevender is een verhaal dat dichter bij huis speelt, gewoon om de hoek. Relatief in de luwte werkt ex-topsporter Dennis van Vlaanderen in Amsterdam Nieuw-West al jarenlang aan het opbouwen van Europa's beste hogeschool voor topsporters. Dat doet hij met branie en moed, soms dwars tegen de stroom in (zie het interview vanaf pagina 18).

Je zou er met een beetje goede wil een ander dwarsverband in kunnen ontdekken: Dennis, Ahmet en Jeroen als helden van deze tijd.

Ik denk dat ze het alle drie nogal vergezocht zouden hebben gevonden. ↙

www.folia.nl
@Folia
FoliaNL
FoliaTV

De Entree

Een positief verschil

Als er ooit een leuk, stralend initiatief is geweest dat perfect in deze Folia-rubriek past (die op de redactie bekendstaat als 'Leuk'), dan is het wel het boek van oud HvA-student bedrijfskunde MER Dagmar Verhoeven, werkzaam in de marketing. Tussen bruiloft en zwangerschap in schreef ze het leuke, stralende boek *Liever met lef*, onder haar blogpseudoniem Dagmar Valerie. Het is een boek 'met inspirerende quotes, leuke lijstjes en fijne tips om niet alleen te dromen, maar vooral te doen'. In het persbericht staat dat de schrijfster 'probeert anderen te besmetten met positiviteit en zo een positief verschil te creëren'. Over de inhoud van het boek schrijft ze verder: 'Dit is echt een boek geworden om lekker doorheen te bladeren of om juist eens goed voor te gaan zitten, op je nachtkastje te leggen, inspiratie uit te halen voor je bucketlist of om cadeau te geven.' De positieve en stralende toon van het boek, waar Folia per mail wat meer informatie over probeerde te krijgen, komt terug in een automatische reply die we op die mail kregen:

'Wat voor de een geluk kan zijn
Betekent voor de ander soms verdriet
Waarmee ik zeggen wil: ik ben er niet
Heeft u toch zaken die echt moeten
Mail dan naar: promotie@kok.nl
En doe mijn collega's de groeten'

Het boek is te koop via de webwinkel van uitgeverij Kok. Dagmar Valerie, *Liever met lef*, 128 pagina's, ISBN 9789043527224, 15 euro.

tekst **Dirk Wolthekker**

Cijfers

6.500 **leden heeft de Facebookgroep Black Ladies Talk, waarmee HvA-studente Anita Abaisa vrijdag de Echo Award HBO in de wacht sleepte. De award is een prijs voor excellent multicultureel talent in het hoger onderwijs. Op Abaisa's platform kunnen gekleurde vrouwen hun ideeën en ervaringen uitwisselen.**

130 **punten wisten de UvA-studenten Sezgi Iyibilir, Tim Moolhuijsen en Boas van der Putten vrijdagavond te behalen in de finale van het televisieprogramma Universiteitsstrijd. Daarmee versloeg het UvA-team zijn tegenstanders uit Leiden, die 105 punten scoorden, en won het de eerste prijs.**

500 **econometriestudenten die tentamen wilden doen werden donderdag naar huis gestuurd omdat de faculteit ongeveer 200 tentamenformulieren te weinig had uitgeprint. Het precieze aantal afgedropen studenten is niet bekend. Door de ontstane chaos was er geen tijd meer om de presentielijst bij te werken.**

2 **authentieke olympische fakkels zijn de pronkstukken van een bijzondere collectie olympische curiosa die sinds vorig jaar in het bezit is van de HvA. Wie de memorabilia wil bewonderen, kan dat vanaf nu doen in de HvA-gebouwen aan de Dr. Meurerlaan.**

tekst **Steffi Weber**

Linda Schaap verwijderde haar twitter-app niet. Met een kapitale N.

De Week

What year is it?

'*What year is it?*' De *meme* van Robin Williams uit de film *Jumanji* schoot deze week even door het hoofd toen bleek dat de Gemeenschappelijke Ondernemingsraad voor Centrale Eenheden (GOR) een twitterverbod had ingesteld.

Leden mochten niets meer uit of over de ondernemingsraad de wereld insturen via sociale media, omdat dat ook negatieve berichtgeving kan bevatten. En dat moeten we natuurlijk niet willen met zijn allen, was de boodschap. GOR-lid Linda Schaap, die naar eigen zeggen vrijheid met een kapitale V schrijft, vond het genoeg en vertrok met slaande deuren.

Het is maar goed dat Schaap nooit lid is geworden van Vindicat, want dan had ze waarschijnlijk de naam van de vereniging nooit meer met een kapitaal geschreven. Wie daar uit de school klapt over de ontgroeningen krijgt namelijk niet alleen de hoon van de hele Groninger goegemeente over zich heen, maar ook nog eens een boete van 25.000 euro. Een verbod om tweets te sturen naar 266 volgertjes is er niets bij.

Het mystieke corps en ontgroeningen zijn altijd een dankbare zondebok en dus klommen studenten Jouke Huijzer en Yvo Greijdanus in de pen om maar eens korte metten te maken met de financiële ondersteuning die de UvA de corpora geeft. En niet alleen dat, rector magnificus Karen Maex moest ook maar eens ophouden met het schrijven van voorwoorden in almanakken. Voor je het weet staat naast haar foto ook ineens haar telefoonnummer, een afvinkhokje en een aantal sterren, moeten Huijzer en Greijdanus gedacht hebben.

Bij de HvA zou dat direct hebben geleid tot actie bij het platform Inclusie. In goed HvA-newspeak heeft de HvA namelijk een commissie Diversiteit opgericht die geen commissie Diversiteit mag heten. En omdat ze op de HvA iedereen lekker willen doodknuffelen, maakte men er een inclusief platform van: een soort ieder1, maar dan voor studenten die hun keppeltje niet meer op durven in de les omdat ze rotopmerkingen naar hun hoofd krijgen, of voor docenten die de problematiek in het Midden-Oosten niet meer durven te bespreken. De HvA is niet van de harde lijn maar gaat zoals Job Cohen lekker knuffelen en thee drinken. Welk jaar is het ook alweer? ↙

tekst **Henk Strikkers** foto **Daniël Rommens**

Bugra *Invulbangalijst*

Ja! Maak je eigen bangalijst!
Uitknippen, verproppen en doorgeven!

1.
Naam:
Cijfer:
Opmerkelijk:
Functie: student/docent

2.
Naam:
Cijfer:
Opmerkelijk:
Bloed (liters):

3.
Naam:
Cijfer:
Opmerkelijk:
Dorp:

4.
Naam:
Cijfer:
Opmerkelijk:
Hese stem: ja/nee

5.
Naam:
Cijfer:
Opmerkelijk:
Gevangen in een genegeerd web van seksisme dat de mannenladder onbeklimbaar maakt (wit): ja/nee

Staan wij op jouw bangalijst? Mmm.

Bugra studeert Nederlands en is campusdichter van UvA-HvA

Navraag

Laila Blömer

Brood bakken van het restproduct van bier, je moet er maar opkomen. UvA-student Laila Blömer bedacht 'BrouwBrood' met drie medestudenten. Vorige week was de lancering.

Hoe kwamen jullie op het idee?
'Tijdens een opdracht voor het vak Wetenschap in de praktijk werkten we samen met Brouwerij 't IJ. Daar zochten ze een oplossing voor de afvalstroom van het bierbrouwen. Konden we niet iets doen met de bierbostel, het grootste restant van het bierbrouwproces? We kwamen op het idee daar een brood van te bakken.'

Hoe bak je brood van bierbrouwafval?
'Dat is nog niet zo gemakkelijk. De belangrijkste grondstoffen van bier zijn granen (vaak gerst) en water. Dat mengsel wordt opgewarmd tot tachtig graden, waarbij de suikers oplossen en omgezet worden in alcohol. Het restant dat hieruit overblijft, de bierbostel, zijn granen met minder suiker, meer eiwit en meer vezels. Daarom is het brood ook gezonder dan normaal brood. Alleen door het proces zijn de gluten gedenatureerd, waardoor het moeilijker wordt er een stevig brood van te bakken. Door de vakkennis in te roepen van Hartog's Volkoren is het wel gelukt.'

En toen waren jullie opeens ook ondernemer?
'Na het vak dachten wij eigenlijk dat het project afgelopen was. Tot Brouwerij Oedipus ons benaderde; die zag wel wat in het idee. Grote brouwerijen kunnen hun reststroom gemakkelijk kwijt als veevoer, voor microbrouwerijen is dat lastiger. Met Oedipus en Hartog's Volkoren bedachten we "BrouwBrood". En nu wordt ons product al verkocht in het proeflokaal van Oedipus, in de bakkerij van Hartog's Volkoren en bij Lokaal de Pijp.'

Wat maakt het brood zo speciaal?
'Behalve dat het bijdraagt aan de circulaire economie en duurzaam is, smaakt het ook nog eens lekker. Het heeft meer structuur dan normaal brood en een heel eigen smaak. Het brood heeft niet veel beleg nodig. Gewoon wat olijfolie en zeezout en je hebt een heerlijke combinatie. Die natuurlijk helemaal goed smaakt met een glas bier erbij.' ↙

tekst **Carlijn Schepers**

OP Z'N DUITS

Als seks niet interessant is

Als iets er niet is, hoe kun je het dan zichtbaar maken? Aseksualiteit verwijst naar het ontbreken van seksuele aantrekkingskracht. Mensen die aseksueel zijn, kiezen ervoor om geen seks te hebben. Omdat ze de behoefte daaraan niet voelen. Het bestaan van aseksualiteit is onderwerp van debat. Is het wel echt iets, hebben die mensen niet 'gewoon' een stoornis, moeten ze genezen worden?

Aseksuelen voelen soms wel seksuele opwinding, maar kiezen ervoor daar niks mee te doen met een ander. Voor aseksuelen is seks niet interessant. Ze zien hun aseksualiteit dus ook niet als een probleem dat opgelost moet worden. Dat neemt niet weg dat er intense sociale druk bestaat om wel seksueel te zijn. De rest van de mensheid is namelijk de hele dag met seks bezig. Sommige aseksuelen komen daarom uit de kast; als mensen weten dat je aseksueel bent, hoef je niet meer mee te lachen met grappen en hoef je niet meer te doen alsof.

Daarnaast komen mensen uit de kast om activistische redenen. Aseksualiteit is relatief nieuw, in de zin dat er pas kort over wordt gesproken. Hoe meer mensen openlijk aseksueel zijn, hoe meer zichtbaarheid en acceptatie er kan zijn, is de gedachte. In 2001 werd daartoe in Amerika het Asexual Visibility and Education Network (AVEN) opgericht.

Ook het onderzoek naar aseksualiteit is relatief nieuw. Onderzoekers hebben zich vooral gericht op hoe we aseksualiteit moeten zien. In een recente reviewstudie in *Archives of Sexual Behavior* wordt onderzoek samengevat. De auteurs wijzen aseksualiteit als een stoornis af. Psychiatrische problemen komen wel veel voor onder aseksuelen, maar dat komt omdat ze veel stigma ervaren. We zien dat ook onder holebi's; ook zij ervaren depressie, eenzaamheid en verdriet als gevolg van discriminatie.

Aseksualiteit is ook geen seksuele stoornis. Het kan niet verholpen worden met therapie. Mensen met een seksuele stoornis hebben vaker relaties, masturberen meer en hebben vaker seksuele fantasieën dan aseksuelen. Tot slot is aseksualiteit ook geen parafilie, een atypische seksuele aantrekking, zoals een fetisj. Sommige aseksuelen beleven een 'identiteitsloze seksualiteit' en dat kan gezien worden als parafilie, maar meer onderzoek is nodig.

Er zijn overeenkomsten tussen holebi's en aseksuelen

Er zijn overeenkomsten tussen holebi's en aseksuelen. Zo geven aseksuelen bijvoorbeeld aan dat ze zich altijd zo hebben gevoeld. Daarnaast zijn er onderzoeken die wijzen op biologische markers van aseksualiteit, net zoals die bij homoseksualiteit bestaan (homomannen hebben vaker oudere broers bijvoorbeeld). Het ligt daardoor voor de hand om aseksualiteit te zien als een unieke seksuele oriëntatie. Het probleem is alleen dat aseksualiteit soms tijdelijk is. Seksualiteit is in het verleden te vaak gemedicaliseerd en gepathologiseerd. Anders zijn dan de meerderheid is echter geen kwaal. Het heeft voordelen jezelf te labelen; je kunt dan strijden voor erkenning, zowel politiek als sociaal. Maar zo'n label is ook een generalisatie die geen recht doet aan verschillen binnen een groep. Het is bovendien onduidelijk wat aseksualiteit als identiteit inhoudt. Maar wat het is, is uiteindelijk onbelangrijker dan accepteren dat het er is. ↙

Linda Duits (1976) is een 'weggelopen wetenschapper' en gespecialiseerd in populaire cultuur, vooral op het gebied van gender, seksualiteit en jongeren.

Sporen van een staatsgreep

foto Selçuk Bulent /HH

De één kwam tijdens zijn stage midden in de gekte rond de couppoging in Turkije terecht en maakte de ontwikkelingen van dichtbij mee. De ander werd tot zijn eigen verbazing met zes collega's in de cel gesmeten en als academicus op non-actief gesteld. Abdulhamit Yücel en Taylan Yenilmez over hoe de mislukte coup ingreep op hun leven. 'Als je een mening hebt over Turkije word je meteen in een hoekje gezet.'

tekst **Henk Strikkers**

Zijn telefoon 'ontplofte zowat' toen hij zijn hostel in Jeruzalem binnenliep. 'Hij maakte direct verbinding met wifi en ik kreeg alle pushberichten van Turkse en Nederlandse media tegelijkertijd binnen. Er was een vermoedelijke couppoging in Turkije. Ik moest het eerst verwerken, want ik geloofde niet dat dit kon gebeuren. We leven fucking in 2016, man,' zegt Abdulhamit Yücel (20).

Nadat hij zijn propedeuse pedagogiek aan de HvA haalde, studeert Yücel nu Midden-Oostenstudies in Leiden. Dit voorjaar zag hij op Facebook een oproep van het departement voor Turken in het buitenland aan jongeren van Turkse komaf om een zomerstage te lopen bij een Turks ministerie. Een mooie kans, vond Yücel en dus besloot hij te reageren. Hij kreeg de stage en plakte er vier dagen vakantie in Jeruzalem aan vast, 'om de heilige gebieden te bezoeken en omdat het voor mijn studie een belangrijke stad is'.

Gülenisten

Het was op de derde dag dat hij in Jeruzalem was, dat de couppoging plaatsvond. Hij bleef de hele nacht wakker. 'Ik keek op mijn iPhone naar live-uitzendingen van buitenlandse zenders – de Turkse mochten niet alles uitzenden – en stuurde urenlang berichten naar vrienden en discussieerde over wat er aan de hand was. Het is een groep met zowel Gülenisten als aanhangers van de AK-partij van Erdoğan. Dat was een leuke ruzie, zal ik maar zeggen. Pas tegen de ochtend kon ik weer slapen.'

Nadat hij had verwerkt dat er een couppoging had plaatsgevonden, schoot het ineens door zijn hoofd: 'Gaat mijn stage nog wel door?' Volgens het Turkse departement konden die stages gewoon doorgang vinden, maar toen Yücel eenmaal in Ankara was aangekomen, bleken dertig van de tachtig jongeren thuis te zijn gebleven.

Yücel was nog nooit eerder in Ankara geweest, maar vond 'het vliegveld heel rustig. Ik verwachtte het heel druk en lawaaierig, maar nee. Ik stapte de bus in naar de stad en het was nog steeds rustig. Het werd avond, en ik zag mensen naar buiten gaan, naar aanleiding van de oproep van president Erdoğan. Iedere avond kwamen mensen op straat om de democratie te beschermen en te protesteren tegen de coup, er was echt angst voor een soort tweede couppoging. Die geruchten gingen rond. Iedereen verzamelde zich op pleinen en luisterde er naar sprekers.'

Over die demonstraties wil Yücel nog wel iets kwijt. 'In Nederland wordt net gedaan alsof het pro-Erdoğan-demonstraties waren, maar dat is niet waar. Er waren ook CHP'ers en MHP'ers (respectievelijk sociaaldemocraten en nationalisten, red.). Die mensen stonden daar niet voor Erdoğan, maar voor de democratie.'

Politiebureau

Als een van de weinige stagiairs kwam Yücel niet terecht op een ministerie, maar bij Orsam, een adviesbureau van de Turkse overheid dat onderzoek doet naar het Midden-Oosten. Hij volgde het Nederlandse nieuws over het Midden-Oosten en met name Turkije, vertaalde het in het Turks en schreef dagelijks veel over de couppoging. 'De sfeer was erg ontspannen,' vertelt Yücel.

Hij merkte niet veel van de coup, in tegenstelling tot zijn collega's die bij ministeries waren geplaatst. 'Ik hoorde van hen dat op hun eerste of tweede werkdag de politie het ministerie hermetisch afsloot en vervolgens met een lijst binnenkwam. Ze gingen verdieping voor verdieping alle kamertjes langs om de ambtenaren die op de lijst stonden mee te nemen naar het politiebureau. Die werden later vervolgd. Die lijsten waren al lang klaar. Die kunnen ze nooit in die twee dagen gemaakt hebben.'

Yücel heeft dan ook niet het idee dat er enkel aan de coup gelieerde Turken vast zitten. 'Het zijn vermeende Gülenisten, maar er zitten ook normale burgers bij die nu slachtoffer worden van een politieke machtsstrijd en dat vind ik heel jammer.'

Ook een vriend van zijn vader, een politieagent, heeft vastgezeten. 'Mijn vader weet van hem dat hij niks met Gülen te maken heeft, maar toch wordt hij vervolgd. Maar als ze geen

bewijzen hebben, wordt hij niet veroordeeld natuurlijk.' Yücel twijfelt even na zijn uitspraak, maar herhaalt hem toch: 'Ik heb er wel vertrouwen in dat hij vrijkomt.'

Zuiveringsronde

Yücel denkt dat Erdoğan na de coup wil afrekenen met politieke tegenstanders en dat er binnenkort nog een zuiveringsronde aankomt. 'Gülen en Erdoğan hebben in het begin van deze eeuw de handen ineengeslagen tegen het Kemalistische regime (een meer seculiere sociaaldemocratische regering onder leiding van Bülent Ecevit, red.) en daarna de Kemalisten vervolgd en uit het leger gekickt.'

In 2007 werden grootse dubieuze processen georganiseerd tegen Kemalisten omdat ze verdacht werden van een staatsgreep. De verdachten werden door veelal Gülenistische rechters tot torenhoge straffen veroordeeld.

'Erdoğan vertrouwde Gülen en riep aanhangers van Gülen in het begin op om hoge ambtenaren te worden, omdat de Gülenisten hoogopgeleid waren en Erdoğans mannetjes niet. Dat bleek achteraf niet zo slim te zijn,' denkt Yücel. 'De laatste jaren is er een machtsstrijd ontstaan tussen Erdoğan en Gülen en ik denk dat de coup daar een uitvloeisel van was,' zegt hij. 'Maar ik weet niet of het waar is: het allerbelangrijkste vind ik dat er een onafhankelijk internationaal onderzoek komt naar de coup en naar wie de daders zijn.'

Andere theorieën, zoals dat Erdoğan de coup ensceneerde of dat hij door buitenlanders is geïnspireerd, gelooft Yücel niet.

Afstand nemen

Zelf is hij niet pro-Erdoğan, zegt hij meerdere keren. 'Ik steun die man echt niet.' Hij vindt dat de Turkse president de verkeerde kant opgaat door de vrijheid van meningsuiting en persvrijheid steeds verder in te perken. Bovendien hoopt hij dat de coup leidt tot meer zelfreflectie door de regering en een kritischer houding van burgers. Hij stemde nog nooit bij de Turkse verkiezingen, omdat hij vindt dat zijn toekomst in Nederland ligt en niet in Turkije. 'Ik kan niet begrijpen waarom Turkse jongeren zo veel bezig zijn met Turkije. Ik wil de jongens die Erdoğan steunden op de Erasmusbrug niet bagatelliseren, maar maak je ook eens druk om andere onderwerpen. Waar ligt je toekomst? In Turkije of in Nederland? Verloochen je vaderland niet, maar verloochen ook Nederland niet. Claim het Nederlanderschap!'

Als het over Turkije gaat, zit Yücel het liefst 'in het radicale midden', zoals hij het noemt. 'Dat is lastig. Als ik iets positiefs zeg over Erdoğan, dan ben ik een Erdoğan-aanhanger. Als ik iets slechts beweer over Erdoğan, ben ik meteen een Gülenist. Als je een mening hebt over Turkije word je meteen in een hoekje gezet. Dat gebeurt nu ook met Turks-Nederlandse politici die zich uitlaten over Turkije.'

Abdulhamit Yücel, foto Daniël Rommens

Dat gebeurt soms ook binnen zijn vriendenkring. 'Er zitten Gülenisten bij, maar ook Erdoğan-sympathisanten.' Mocht blijken dat Gülen daadwerkelijk achter de staatsgreep zit, dan verwacht hij wel dat zijn vrienden afstand nemen. 'Dan wil ik wel zeggen dat ze niet goed bezig zijn en dat ze daarover moeten nadenken. Dan zijn ze aanhangers van iemand die een democratische regering wilde afzetten. Maar het blijven hoe dan ook mijn vrienden.' ↙

'Gaat mijn stage nog wel door, vroeg ik me af'

Geen fan van Gülen, toch weken in de cel

tekst **Tan Tunali**

Taylan Yenilmez kan het nog maar moeilijk geloven. Het academische jaar begon voor hem niet aan de Universiteit van Istanbul, waar hij als research assistent voor de economiefaculteit werkt, maar in de gevangenis. Op 19 augustus werd hij van zijn bed gelicht en vervolgens bracht hij twee weken achter de tralies door in een cel met zes collega's.

Toen in de nacht van 15 juli een couppoging plaatsvond, deden laagvliegende F16's de ramen van zijn appartement nabij het Atatürk-vliegveld in Istanbul trillen. Bijna drie maanden later zijn in Turkije de naschokken van een traumatische nacht nog duidelijk voelbaar. Tienduizenden mensen in verschillende staatsinstituties verloren hun baan of belandden achter de tralies.

Noodtoestand

Vijf dagen na de coup was Yenilmez een van de honderden academici die op non-actief werden gesteld. Hij ontvangt sindsdien slechts twee derde van zijn salaris en hangende het onderzoek is zijn paspoort in beslag genomen.

Niet lang daarna klopten drie agenten op zijn deur. Bij zijn arrestatie en de huiszoeking die volgde op 19 augustus namen ze onder meer zijn laptop in beslag. Ook zijn kantoor op de universiteitscampus werd doorzocht.

Op dezelfde dag werden ook 49 collega's van zijn universiteit aangehouden. Met zes van hen deelde hij een cel. Vanwege de noodtoestand duurde het bijna een week voordat hij voor het eerst met zijn advocaat sprak, die hem van schone kleren voorzag. Yenilmez en collega's werden vervolgens één voor één naar het hoofdbureau van politie gebracht om te worden verhoord. De agenten behandelden de arrestanten goed en legden hun een aantal standaardvragen voor, vertelt Yenilmez. Na veertien dagen werden hij en zijn collega's op verzoek van de aanklager vrijgelaten.

De regering beschuldigt hem van banden met de Gülen-beweging, die volgens haar achter de mislukte couppoging zit. Een vreemde beschuldiging voor Yenilmez, die geen geheim heeft gemaakt van zijn seculiere en linkse sympathieën. Hij was politiek actief tijdens zijn studietijd, onder meer voor de onderwijsvakbond Egitim-Sen. 'Als ik op basis van mijn echte ideeën vervolgd zou worden, zou dat beter te accepteren zijn. Nu word ik vervolgd voor iets waar ik volledig op tegen ben. Dat is voor mij erger dan dat ik mijn baan verlies,' stelt hij terwijl hij een biertje drinkt in een café nabij de Bosporus Universiteit, waar zijn verloofde als historicus werkzaam is.

Tinbergen Instituut

Yenilmez is op deze Bosporus Universiteit voor even terug op vertrouwde grond. Hij behaalde er zijn bachelor en master, voordat hij naar Nederland toog om aan het Tinbergen Instituut en de Erasmus Universiteit in Rotterdam te promoveren. Hij deed dat met een beurs van het Turkse ministerie van Onderwijs. 'Ik heb heel hard moeten werken om die beurs te krijgen. Het is daarom extra zuur dat dit onder deze onjuiste voorwendselen van mij wordt afgepakt,' zegt Yenilmez, die benadrukt dat hij de beschuldiging van banden met de Gülen-beweging zo wrang vindt omdat hij die beweging juist altijd heeft bestreden.

Yenilmez is door zijn universiteit tot terrorist verklaard

De ironie wil ook dat hetzelfde Turkse ministerie van Onderwijs hem verplichtte twee jaar in Turkije les te geven, in ruil voor de beurs om in Nederland te promoveren. Nu is hij door het rectoraat van zijn universiteit tot terrorist verklaard en zijn naast zijn paspoort ook zijn computers met daarop zijn onderzoeksmateriaal in beslag genomen.

Yenilmez' hoofd staat trouwens niet naar het doen van onderzoek. In plaats daarvan brengt hij tijd door met zijn verloofde en de vele vrienden die tijdens de twee weken in de gevangenis een hartverwarmende campagne voerden om aan-

foto Tolga Sezgin /HH

dacht voor zijn zaak te vragen, onder meer op social media.

In de twee weken dat Yenilmez vastzat, vingen zijn geliefden slechts eenmaal een glimp van hem op. De twee weken achter de tralies zijn de wetenschapper toch al niet in de koude kleren gaan zitten. Desondanks relativeert hij het, en vergelijkt het met hoe bijvoorbeeld zijn ouders die periode hebben meegemaakt. 'Voor mij is het eenvoudig om te glimlachen, maar ik weet natuurlijk dat zij zich grote zorgen om mij maken,' zegt hij.

Gemiste kans

De noodtoestand maakt het mogelijk verdachten dertig dagen in voorarrest te houden, voorheen was dat slechts vier dagen. Volgens Yenilmez stelt de regering linkse academici en vakbondsleden op non-actief, ontslaat ze en houdt ze aan om te testen hoe het publiek reageert. Voorlopig lijkt alles gerechtvaardigd in de nasleep van de coup, maar volgens Yenilmez is het een gemiste kans: 'Als de regering wil dat de aanpak van de verantwoordelijken van de couppoging serieus wordt genomen, moet het niet ook in één beweging de linkse oppositie aanpakken.'

Plannen voor de toekomst maakt hij voorlopig niet, simpelweg omdat zijn situatie dat niet toelaat. 'Vandaag weet je niet wat er morgen gaat gebeuren,' vat Yenilmez het samen. Later dit jaar hoopt hij te trouwen, maar zelfs de vraag of hij dan op vrije voeten is, durft hij niet bevestigend te beantwoorden. Zelfs voor zijn advocaat is het gissen hoe de zaak verder zal verlopen. ↙

RUIM 5.300 ACADEMICI OP NON-ACTIEF GESTELD

Academici staan al langer onder druk in Turkije. In januari dit jaar bijvoorbeeld ondertekenden 1.128 academici een petitie die opriep tot een einde van de militaire campagne in het zuidoosten van het land, waar het Turkse leger het afgelopen jaar in een weer opgelaaid conflict vocht tegen de PKK. De gevechten verwoestten grote delen van steden met honderden doden en honderdduizenden ontheemden tot gevolg. Het merendeel van de ondertekenaars kreeg te maken met juridische sancties en president Recep Tayyip Erdogan noemde hen in een reactie 'pseudo-intellectuelen' die 'niet eens de weg naar het oosten weten te vinden'. Na de mislukte couppoging werd de druk dus verder opgevoerd. De regering zei de staat te willen zuiveren van de Gülen-beweging, die het als een terroristische organisatie beschouwt. Meer dan 5.300 academici zijn (net als Yenilmez) op non-actief gesteld, terwijl meer dan 2.300 mensen werden ontslagen. Ook sloot de regering vijftien universiteiten die banden zouden hebben met de Gülen-beweging.
Uit onder meer de zaak van Yenilmez blijkt dat het net wijder wordt uitgegooid dan alleen de Gülen-beweging. De ontslagen academici komen op een zwarte lijst terecht, en verliezen naast hun baan de kans om ergens anders in het land aan de slag te gaan.

LINDA VAN DER POL

Kortsluiting

Mijn ochtend verliep chaotisch. Eerst wees ik een vriend stilletjes de weg naar buiten. Ik was op mijn hoede; er hangt een bijbelcitaat in onze keuken en ik weet nog niet hoe het met de seksuele moraal van mijn huisgenoten gesteld is.

Toen sprong de stroom eraf. Vergelding, ik wachtte er al op. 'Niet panikeren,' dacht ik. De rest van het huis bleef stil — ik leek alleen. Goddank.

Kijk, ik ben onderhuurder. Ik wek liever energie op met een generator achter mijn fiets dan dat ik toegeef dat ik de stoppen heb laten doorslaan.

Nieuwe 'vaste' bewoners nemen hooguit twee acclimatisatiedagen in acht. Daarna vergrijpen zij zich naar hartenlust aan de luxe shampoo van huisgenoot 1, stelen telkens een extra lepeltje zelfgemaakte appelcompote van huisgenoot 2 — en gooien de bass onder 'Without Me' zwaarder over hun subwoofer dan Eminem ooit bedoelde.

De onderhuurder 'met kans op blijven' moet twee rechterhanden, een uitstekende kooktechniek en een eeuwigdurende glimlach tentoonstellen.

De aardlekschakelaar kwam niet meer omhoog

Dus ging ik op avontuur in de kelder, waar ik de meterkast vond achter een vochtige strijkplank. De aardlekschakelaar kwam niet meer omhoog. Goed, ik panikeerde.

'Hallo,' riep iemand aan het trapgat. In mijn schrik sloeg het strijkijzer een plavuis aan gruzelementen.

Het was dezelfde vriend, hij moest zich op de wc verschanst hebben. 'Je bent er nog,' zei ik weinig enthousiast.

De vriend liep van keuken naar stoppenkast tot hij met onze waterkoker voor mijn neus stond. Hij hield 'm triomfantelijk boven zijn hoofd.

'Kortsluiting, niets bijzonders.' Hij haalde zijn schouders op. 'Wil je nog wat tegen 'm zeggen?'

Voor ik de vraag snapte, kieperde hij het apparaat in de container.

Het stond er echt, in grote hanenpoten boven het fornuis: 'Houd de onderlinge liefde in stand en houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.'

'Ik kan koffie zetten,' zei ik. ↙

Objectief

Oerlemans

tekst **Daniël Rommens**
foto's **Jeroen Oerlemans**

Jeroen Oerlemans (46), die zondag in Libië werd doodgeschoten door een sluipschutter, was bekend om zijn prijswinnende werk als fotojournalist in oorlogsgebieden. Wat niet iedereen weet, is dat hij een van de vaste fotografen van de UvA was. Hij maakte in de afgelopen jaren talloze foto's van medewerkers en alumni van de universiteit.

'Een buitengewoon portretfotograaf. Niet alleen technisch, maar vooral ook door zijn persoonlijkheid,' schreef de UvA in een reactie op haar website. Hoogleraren die door Oerlemans geportretteerd waren hadden het volgens de communicatieafdeling van de universiteit vaak over 'die aardige jongen'.

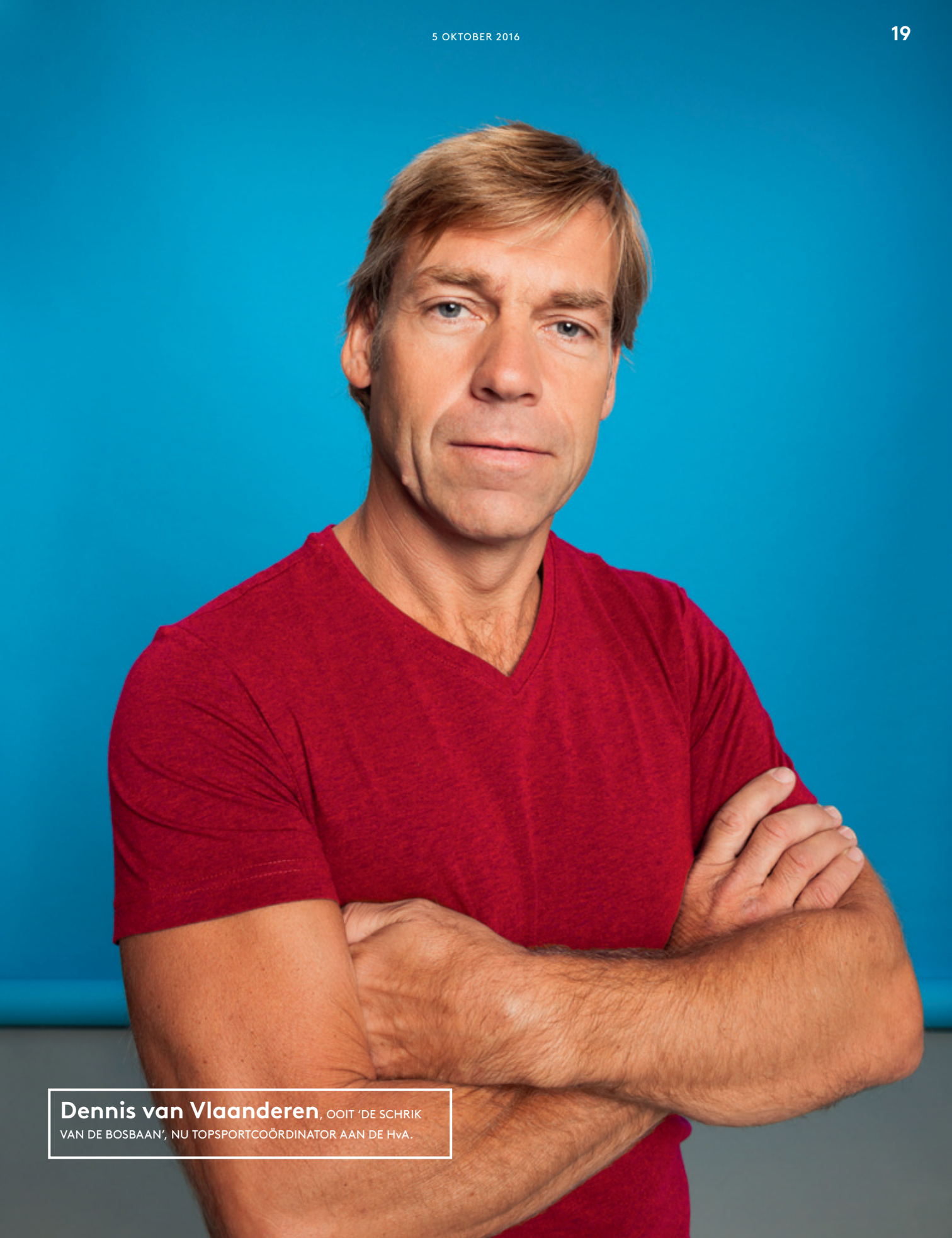
Oerlemans studeerde politicologie aan de UvA en specialiseerde zich in internationale betrekkingen. Tijdens zijn studie werd hij door een dispuutsgenoot 'geïnfecteerd met het fotovirus', zei hij in 2011 tegen het alumni-magazine *Spui*. Na zijn afstuderen aan de UvA volgde hij een postgraduate programma fotojournalistiek in Londen.

In Libië werkte Oerlemans aan een reportage over een team dat mijnen opruimt in Sirte. Het zelfportret links maakte hij in 2011 voor een interview in *Spui*. De foto rechts is misschien wel de bekendste foto van Oerlemans binnen de universiteit. Deze werd in elk geval talloze malen gebruikt op onze eigen website. ↙

‘Verliezen kan ik niet uitstaan’

tekst **Sebastiaan van de Water**
foto's **Martijn Gijsbertsen**

De HvA is de meest topsportvriendelijke hogeschool in heel Europa. Dat is vooral te danken aan pionier en ex-topsporter Dennis van Vlaanderen (43). Gedreven door een heldere visie en gewapend met daadkracht en een grote bek heeft hij dwars door de academische jungle heen een pad aangelegd voor elke topsporter die wil studeren. ‘Ik wil de Topsport Academie Amsterdam uitbreiden naar de hele stad.’

Dennis van Vlaanderen, OOIT 'DE SCHRIK VAN DE BOSBAAN', NU TOPSPORTCOÖRDINATOR AAN DE HvA.

Dennis van Vlaanderen heeft een favoriete rekensom. Die gebruikt hij wanneer studerende topsporters bij hem klagen dat hun sport lijdt onder hun studie, en hun studie onder hun sport. De som gaat zo: er zitten 24 uren in een dag. Trek er vijf uur af voor trainen, tien uur voor slapen en chillen, en je houdt negen uur over voor je studie. Negen uur per dag! Het is dus geen kwestie van tijd, maar van plannen, besluit de topsportcoördinator van de HvA. Met een mond vol tanden kijken ze hem dan aan. Dat ze graag nog wat tijd zouden reserveren voor plaatjes checken op internet durven ze hem niet meer te zeggen. Gezamenlijk maken ze vervolgens een strakke planning. Probleem opgelost.

Voor Van Vlaanderen is het allemaal gesneden koek. Zelf combineerde hij ooit als een van de eersten een studie economie met topsport. Dat was midden jaren negentig, toen hij een fervent kanoër was, een lange paardenstaart droeg en bij vriend en vijand bekend stond als 'de schrik van de bosbaan'. Aan Folia vertelt hij openhartig over zijn kanocarrière, zijn olympische droom, boosaardige bobo's, Johan Cruijff en hoe al deze zaken verweven zijn met zijn missie om topsporters te laten studeren.

Niet veel mensen worden fulltime kanoër. Waarom koos jij daarvoor?
'Ik ben opgegroeid op een woonboot in Amsterdam-Noord. Zoals Johan Cruijff elke dag na school ging voetballen, ging ik elke dag met mijn *neefie* en vrienden kanoën. Ik was bij de lokale club de jongste, de kleinste, maar ook de felste. Verliezen kon ik niet uitstaan. Dus trainde ik het hardst van iedereen. Vanaf mijn veertiende twee keer per dag. Later nog meer. Ik wilde zo graag de beste zijn. Nog steeds kan ik het niet hebben als ik fietsend wordt ingehaald door een oma met een e-bike. Dan duik ik gelijk in het wiel.'

Jarenlang heb je dertig uur per week getraind. Toch haalde je nooit de Olympische Spelen. Hoe kijk je daarop terug?
'Dat zal altijd een van mijn grootste teleurstellingen blijven. Maar ik ken de oorzaken. Mijn beste onderdeel was de marathon: veertig kilometer varen over rivieren, meren, grachten en zeeën. Soms hield een sloot plotseling op. Dan moest je een kilometer hardlopen, kano op je schouders, naar de volgende sloot. Er was veel ruimte voor tactiek, trucs en gemenigheid. Maar er was één probleem.'

'Bij de lokale kanoclub was ik de jongste, de kleinste, maar ook de felste'

Je was niet gemeen genoeg?
'Nee, dat was juist mijn specialiteit. Maar de marathon was geen olympisch onderdeel. Daarom ben ik overgestapt naar de K4 1.000 meter. Met vier man zit je dan in een kano van elf meter lang. We voeren vooral tegen Oost-Europeanen, die natuurlijk niet dopingvrij waren. Maar het ging heel goed. Met een Nederlands record, dat nog steeds staat, wisten we ons te plaatsen voor het WK in Duisburg. Daar konden we een olympisch ticket afdwingen voor Atlanta 1996.'

Hoe verliep dat WK?
'Niet. We hebben niet gevaren.'

Wat? Waarom niet?
'Een paar weken voor het WK hadden we ons startbewijs nog steeds niet binnen. Volgens de Nederlandse Kano Bond zou alles in orde komen. Maar ik voelde nattigheid. Wij waren destijds niet zo populair bij de bond. Mede omdat ik een grote mond had en een heel een duidelijke mening. Bovendien waren we als team uit de bond gestapt. We vonden de trainingen niet professioneel.'

Dat zal de bond leuk hebben gevonden...
'Dat bleek. Vlak voor het WK kregen we te horen dat er "iets was misgegaan" met onze inschrijving. En het was te laat om daar nog iets aan te doen. We mochten dus niet meedoen.'

Werd je niet woedend toen je dat hoorde?
'Ja, tuurlijk! We hadden er jaren voor getraind. Maar voor de bond was het *payback time*. Wij hadden in hun ogen de reputatie van de bond geschaad. Ik heb toen zelf contact opgenomen met de WK-organisatie. Mochten we toch nog mee, als reserve. We zijn op eigen kosten naar Duisburg afgereisd en hebben daar op de camping geslapen, want de bond liet ons niet toe in het atletenhotel. De avond voor de race hoorden we dat iemand uit de Bulgaarse ploeg zich had afgemeld. Even hadden we hoop. Maar vijf minuten

voor de deadline hadden ze toch een vervanger gevonden. Daar ging ons WK, én onze olympische droom.'

Die bond heeft je gewoon keihard genaaid.
'Weet je wat ik het ergste vond? Die zomer heb ik de Spelen op tv gevolgd. En daar zag ik ze staan, in Atlanta, de officials van de Nederlandse kanobond. Terwijl er dus geen enkele Nederlandse boot in Atlanta was. Wat deden ze daar dan? Het waren typisch bobo's die er puur voor zichzelf zaten.'

Cruijff had ook zijn hele leven ruzie met bobo's. Is het toeval dat jij na je kanocarrière bij de Johan Cruyff University kwam werken?
'Dat denk ik niet. Toen ze mij benaderden was "de Cruyff" net opgericht. Het was dé HvA-opleiding voor topsporters. Het was een idee van Johan zelf. Hij vond het onacceptabel dat ex-topsporters op hun 35ste berooid rondliepen, zonder diploma en toekomstperspectief. Bovendien wilde hij graag al die bobo's in de sport vervangen door gediplomeerde ex-sporters. Na mijn ervaringen met de Kano Bond was dat natuurlijk een kolfje naar mijn hand.'

Dus je hebt die baan meteen geaccepteerd?
'Nou, ik heb even moeten nadenken. Er was een probleem met mijn haar.'

Jouw haar?
'Ik had als hardrockfanaat destijds lang haar. Een paardenstaart van een halve meter. Die moest eraf, vonden ze. Maar ik zag mezelf als die kleine brede kanoër met het lange haar. Ik was gestopt als kanoër, verloor mijn fysiek, en nu moest ook mijn haar eraf? Wie was ik dan nog?'

Nou?
'Een vervelende gast om Monopoly mee te spelen, dat vooral, haha. Maar als er iets gedaan moet worden, kan ik me vastbijten. Dat is een kenmerk van topsporters. Daarom zijn ze juist heel geschikt voor een maatschappelijke carrière. Ik geloofde zo sterk in de JCU dat ik mijn haar er toch afknipte. In vijftien jaar tijd hebben we de JCU uitgebouwd tot een groot succes. Honderden sporters hebben hun diploma behaald en werken nu in de sport of het bedrijfsleven.'

'Sporters die het hardst studeren, presteren ook het beste in hun sport'

Toch was je niet helemaal tevreden met de JCU.
'Op de Cruyff kun je alleen Commerciële Economie volgen. Door geluiden van sporters had ik daar mijn vraagtekens bij. Ik heb daarom zelf een onderzoek uitgevoerd. Daaruit bleek dat de meeste topsporters liever een andere studie volgen. Daarom wilde ik dat de JCU breder werd getrokken, naar de hele HvA.'

Klinkt logisch.
'Toch stuitte mijn plan op veel weerstand. Sommigen waren bang dat het de doodsteek zou worden voor de JCU. En bij andere opleidingen hadden ze geen zin om aanpassingen te moeten doen voor een of twee verdwaalde sporters. Ik stond er dus alleen voor. Maar dat was ik als marathonkanoër gewend.'

Wat heb je toen gedaan?
'Ik heb een hoop bestuurslagen overgeslagen en me direct bij collegevoorzitter Karel van der Toorn gemeld. Hij stond achter mijn ideeën. Toen wist ik dat het goed zou komen. Ik had het zwart op wit staan. Ik moest toen wel officieel mijn excuses aanbieden aan bestuurders die zich gepasseerd voelden. Maar de HvA was log, en ik wilde actie. Gelukkig kwam ik ook in contact met Cees Vervoorn (Lector Topsport en Onderwijs, red.), met wie ik helemaal op één lijn zat.'

Dat resulteerde in 2014 in de oprichting van de Topsport Academie Amsterdam. Wat is dat precies?
'De TAA is een dienst. HvA-breed. We zorgen dat HvA-opleidingen steeds flexibeler worden voor topsporters. En elke topsporter die aan de HvA wil studeren kan met mij een intakegesprek voeren en vervolgens gebruikmaken van onze services.'

Wat voor services zijn dat?
'Dat verschilt per student. We hebben zes pijlers: roostering, toetsing, onderwijsprogramma, stages, fysieke belasting en persoonlijke begeleiding. Sommige studenten willen hulp met hun rooster, anderen dat we meedenken over flexibel onderwijs bij een weinig flexibele docent. Jiske Griffioen, die bij de Paralympische

Spelen in Rio twee keer goud veroverde, wilde af en toe gewoon bijpraten over het leven en haar situatie, daar kreeg ze een boost van. Wij eisen van opleidingen dat ze flexibel zijn, dus zelf zijn we ook heel flexibel met onze diensten. Ik ben enorm blij dat de HvA inmiddels in alle lagen het topsportbeleid omarmt, van het College van Bestuur tot de individuele docent.'

Jij hebt inmiddels honderden van die intakegesprekken gevoerd. Zie jij meteen of zo'n student het gaat maken in zijn sport en studie?
'Vaak wel. Aan hun houding alleen al. Sommigen weten heel goed wat ze willen. Anderen ploffen in een stoel en zeggen: "Nou, vertel het me maar." Dan zeg ik: "Zo werkt het niet, vriend. Jij gaat mij nu overtuigen waarom we jou moeten helpen. En als je daar nog niet over hebt nagedacht, dan kom je een andere keer maar terug." Dan zijn ze stomverbaasd. Soms zie je ze nooit meer terug. Cees Vervoorn noemt dat lifestyle-sporters.'

Maar kan een studie niet ook een belemmering zijn voor een topsporter?
'Nee, het omgekeerde is waar. De sporters die het hardst studeren, zijn ook degenen die het beste presteren in hun sport. Het is een mentaliteitskwestie.'

Hoe staat de TAA er over tien jaar voor, denk je?
'Ik wil de TAA naar heel Amsterdam uitbreiden. We hebben nu ruim tweehonderd sporters, verspreid over 38 HvA-opleidingen. Maar ik wil ook de UvA erbij, de VU, het ROC. Eén topsportbeleid voor de hele stad. Bovendien kan de TAA de weg openen voor andere studenten die flexibiliteit

DENNIS VAN VLAANDEREN

1972 geboren in Amsterdam
1992 jongste deelnemer WK Marathonkano
1997 afgestudeerd HBO Economie
2000 begonnen bij Cruyff University
2010 'Professor of the Year' Cruyff University
2014 oprichting Topsport Academie Amsterdam

nodig hebben. Ondernemers, violisten, modellen, vluchtelingen, noem maar op. En op termijn verwacht ik dat onderwijs zo digitaal en flexibel wordt dat iedereen standaard zijn eigen rooster kan samenstellen.'

Maar dan is de TAA niet meer nodig.
'Dat zou toch ideaal zijn? Dat wij overbodig zijn geworden. We doen het voor de topsporter. Ik ben geen bobo die er voor zichzelf zit. Maar al deze scenario's liggen jaren verder in de toekomst. Onderwijsinstellingen zijn log. De TAA opzetten heeft mij vier jaar vrije tijd gekost. Ik kan me niet met dezelfde ziel en zaligheid storten op iets met ondernemerschap of modellenwerk. Gelukkig hebben we binnen de HvA anderen die dat kunnen.'

Is sport dan het enige wat je echt boeit?
'Nee, zeker niet. Maar het is wel een van mijn drie grote passies. Ik vind daadwerkelijk elke sport leuk. Vooral om te doen. Maar muziek vind ik net zo geweldig, van Bach tot heavy metal. Vorig jaar stond ik bij een concert van Metallica. Met mijn zoon en dochter. Vooraan. Ondertussen bliksemde het. Op zo'n moment waan ik me in het paradijs. Daar word ik heel emotioneel van.'

En die derde passie? Vast niet de aandelenhandel?
'De natuur, zonder twijfel. Als er vroeger tijdens het kanovaren een lepelaar of kiekendief over vloog, op weg naar zijn nest, dan vond ik dat prachtig en wees ik mijn trainingsmaatjes daarop. Die riepen dan altijd: "Ah, rot op man, dat is gewoon een lelijke meeuw!" Maar ik genoot. Nog steeds heb ik altijd een verrekijker bij me.

Weet je, ik voel me heel dankbaar dat ik van zoveel dingen kan genieten. Dat probeer ik sporters ook voor te houden. Stop eens met klagen over hoe zwaar alles is, en besef hoe geweldig het is dat jij dingen kunt doen, beleven en presteren waar andere mensen nog niet van kunnen dromen. Als ik iets aan dat bijzondere bestaan kan bijdragen, of een scherf van die dankbaarheid merk... Ja, daar doe ik het voor.' ↙

Robbert Dijkgraaf Essayprijs

Doe mee!

Student, oud-student of medewerker van één van de instellingen voor hoger onderwijs in Nederland of België? Doe dan mee aan de Robbert Dijkgraaf Essayprijs 2016.

New Scientist, Folia en *Het Parool* reiken voor de vijfde keer de Robbert Dijkgraaf Essayprijs uit. Hiervoor roepen ze medewerkers, studenten en alumni van één van de instellingen voor hoger onderwijs in Nederland of België op een essay te schrijven met als thema: ***De vonk van de wetenschap.***

Het winnende essay verschijnt in *New Scientist, Folia* en *Het Parool.* Tevens ontvangt de schrijver een kunstwerk. Essays, 600 tot 700 woorden, kunnen tot uiterlijk **24 oktober** worden gemaild naar: c.r.deboer@uva.nl

NewScientist

FOLIA

Het PAROOL

ILLUSTRATIE MOKERONTWERP

LEID ONS UIT ONZE BEPERKING

De reacties op de ‘treitervloggers’ in Zaandam of protesterende Turken (‘Pleur op!’) leggen een toenemende en structurele selectieve verontwaardiging in de maatschappij bloot, stelt HvA-docent **Gerard Aartsen**. Het onderwijs kan volgens hem de lont uit dit kruitvat halen.

illustratie **Marc Kolle**

Wat mij opviel aan de recente ophef over de Zaanse treitervloggers was dat niemand een overeenkomst leek te zien met de grondleggers van de treiterjournalistiek – die uit de hand gelopen studentengrap Powned die zichzelf serieus is gaan nemen en die met overheidssubsidie al jarenlang ongestoord zijn gang kan gaan in het publieke bestel.

Betekent dit dat je mensen in publieke functies wel mag treiteren? Of als je dit doet met publiek geld? Of mag je gewoon niet treiteren als je ouders uit een ander land afkomstig zijn?

Belediging

Ik ben toch niet de enige die steeds vaker dit soort hypocriete gevallen ziet van meten met twee maten? Bijvoorbeeld: toen een *Metro*-columniste in Turkije werd gearresteerd vanwege belediging van de Turkse president was Nederland te klein voor alle steunbetuigingen. Maar enkele maanden daarvoor, begin mei, toen bekend werd dat justitie een activist voor de rechter wilde dagen vanwege belediging van het Nederlandse staatshoofd, hoorde je daar bijna niemand over.

Betekent dit dat je alleen de aandacht van de media en de politiek verdient als je vaak en hard genoeg moord-en-brand roept over vrijheid van meningsuiting? Of dat je een wet op belediging van het staatshoofd niet mag handhaven als je in een ander land bent?

Bij monde van onze politici en ‘vrijheid-van-meningsuiters’ laten wij ons er graag op voorstaan dat we zo open en tolerant zijn. Maar als je als docent vanwege je geloofsovertuiging geen handen wil schudden met iemand van het andere geslacht – vrijheid van godsdienst – moet je enorm je best doen om niet ontslagen te worden.

En als je op jouw (beperkte) manier je frustraties uit in video’s op YouTube of bij de NOS krijg je bij

monde van de premier te horen: ‘Pleur op!’ Hoe tolerant ben je als je jouw tolerantie en jouw tolerantiegrens aan anderen oplegt?

Spanningen

Het VN-millenniumdoel ‘Onderwijs voor iedereen in 2015’ is niet helemaal gehaald. Desondanks is onderwijs inmiddels vrijwel universeel toegankelijk. Zelfs beginnende docenten zijn inmiddels van ‘interpersoonlijk’ tot ‘reflectief competent’. Hoe kan het dan toch zijn dat we onszelf op zo’n cruciaal punt als verdraagzaamheid vrijwel dagelijks tegenspreken en dat niet (willen) zien? Dit terwijl de gevolgen ervan tot steeds grotere spanningen in de samenleving leiden.

De even grote als in het traditionele onderwijs onbekende Indiase onderwijsfilosoof Jiddu Krishnamurti vroeg zich in de tweede helft van de twintigste eeuw af hoe het mogelijk was dat zoveel eeuwen onderwijs kennelijk alleen geleid hebben tot steeds effectievere manieren om elkaar en onze leefomgeving te vernietigen. Zijn conclusie: ‘Zelfexpressie zonder zelfkennis leidt tot zelfbevestiging, en die is meestal agressief.’

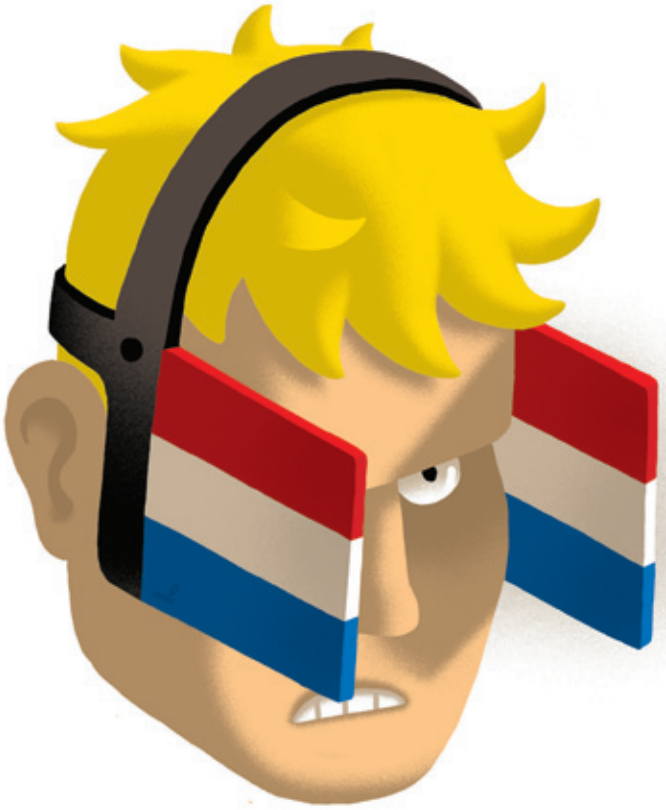
Zijn gelijk zien we in 2016 steeds vaker bevestigd, zowel in de zelfexpressie van jongeren die hun leven als kansarm ervaren als van mensen die vluchtelingen in hun omgeving als enge vreemdelingen beschouwen.

Beperkingen

Educatie (van het Latijnse *ex ducere*) staat oorspronkelijk voor het ‘leiden uit’. Je wordt geleid uit beperkingen van welke aard dan ook: fysiek, emotioneel, psychologisch, mentaal of spiritueel.

Het wordt tijd dat het onderwijs zichzelf uit zijn beperkingen leidt, en zich oprecht de vraag stelt of onze van staatswege opgelegde inzet op kennis, beroepsvaardigheden en arbeidsmarkt inderdaad adequaat onderwijs oplevert in een wereld van toenemende polarisatie en een nog altijd groeiend vermogen tot zelfvernietiging.

De visie van de HvA bijvoorbeeld staat bol van goedbedoelde woorden, maar wat doen die ertoe als de kern van waaruit we werken niet wordt gedreven door de juiste menselijke verhoudingen, maar zich vooral op de beroepspraktijk richt? Hoe kunnen jonge mensen bouwen aan de wereld van morgen met de beperkingen van gisteren – omdat we ze niet helpen onderzoeken wie ze zijn, en dus wie ‘de ander’ is?

‘Zelfexpressie zonder zelfkennis leidt tot zelfbevestiging’

Misschien moet het onderwijs eens reflecteren op de vraag wat het de samenleving zou opleveren als het onderwijs kinderen zou helpen zichzelf te leren kennen en met zelfvertrouwen te leven; het leuk vinden om te leren; toegerust worden voor een evenwichtig sociaal leven en een leven in co-existentie met anderen en de natuur; en van daaruit in staat zijn een waardevolle bijdrage te leveren aan de maatschappij.*

Echte zelfkennis kortom, zodat we mensen niet leren wat te denken, maar leren denken – en hen zo echte vrijheid geven een mening te vormen in plaats van frustraties. ↙

*** Uit de NIVOZ-lezing van Tex Gunning, 2011.**

Gerard Aartsen is docent aan de HvA FOO, opleiding Engels.

Discussieer mee op **Folia.nl/opinie**

Riekje van Osnabrugge

Ruimte voor rouw

tekst **Nina Schuyffel**
foto's **Wouter van der Wolk**

Een vast programma is er niet, je zou het zelfs vrijblijvend kunnen noemen. Toch vinden studenten steun in het maandelijkse rouwcafé, waar ze praten over het verlies van een dierbare. ‘Ik mag rouwen. Om een toekomst die er niet meer is.’

‘Een labyrint is een metafoor voor het leven,’ legt Riekje van Osnabrugge (57) uit. ‘Je kunt het pad op allerlei manieren lopen: langzaam of versneld, in stilte of juist met een vraag of thema dat je bezighoudt. Er is maar één weg en omdat die rond loopt, bekijk je dezelfde dingen telkens van een andere kant. In tegenstelling tot een doolhof kun je bij een labyrint niet verdwalen. Er is altijd een uitgang.’

De studentenpastor staat met vier studenten in de tuin van de Protestantse Diaconie aan de Nieuwe Herengracht in Amsterdam. Het labyrint dat voor hen ligt, een tijdelijk kunstproject van broedplaats Zinnig Noord, wordt omringd door kaarsjes. Mira (25, student Pedagogische Wetenschappen aan de UvA) gaat als eerste voor de ingang staan. Ze haalt diept adem en begint dan te lopen, op blote voeten. Eerst over gras, dan stenen, kiezels en hout. Daarna volgen de andere studenten. Eenmaal in het midden nemen ze plaats op een boomstronk. De een kijkt naar boven, de ander houdt de ogen gesloten. Hier en daar vloeit een traan.

‘Soms komen hier vijftien mensen, soms maar twee’

Het is een stil begin van het rouwcafé, dat normaal gesproken vooral draait om praten. Sinds vorig jaar organiseert Van Osnabrugge elke derde donderdag van de maand een avond voor studenten in de rouw, om het te hebben over het verlies van een dierbare. Hoe ga je daarmee om? En hoe combineer je een rouwproces met je studententijd, die zorgeloos hoort te zijn?

Vrijblijvender

Het rouwcafé is een aanvulling op de rouwgroepen die Van Osnabrugge twee keer per jaar samen met studentenpsychologen van de UvA organiseert. Maar anders dan die besloten bijeenkomsten met een vaste groep is het rouwcafé vrijblijvender. ‘Je mag aanschuiven wanneer je wilt. Soms komen er vijftien mensen, soms maar twee.’ Een keer zat de studentenpastor hier in haar eentje. ‘Maar dat was niet erg, want ik heb zelf ook genoeg om over na te denken.’

Een vast programma is er niet, al opent Van Osnabrugge de avond soms met een thema of een oefening, zoals vanavond.

Stacey, deelnemer aan het Rouwcafé

Hoewel het warme weer schreeuwt om terrasjes en picknicks in het park zijn er toch wat studenten gekomen. Na de meditatieve sessie nemen ze plaats aan een grote houten tafel in de kelder van de diaconie. Ze schenken thee in, nemen een chocolaatje. De donkere ruimte wordt verlicht door een plateau vol kaarsen. Voor hen ligt een stapel boeken over rouw, daarnaast een doos met zakdoekjes.

'Hoe was het,' vraagt Van Osnabrugge. Mira, die twee jaar geleden haar moeder verloor als gevolg van kanker, begint te vertellen: 'Ik was me er erg van bewust dat er mensen achter me aanliepen. Het was fijn om te weten dat ik niet alleen was. Dat andere mensen ook een pad lopen, waarop ze dezelfde dingen meemaken als ik.'

Voor Stacey (21, student Gezondheid en Leven aan de VU) was het lopen van het labyrint moeilijker. Haar moeder heeft, sinds zij na een zelfmoordpoging in coma raakte, een ander karakter gekregen. Ze is gemener, afstandelijker. Hoewel ze nog leeft, heeft Stacey toch het gevoel dat ze haar moeder kwijt is. 'Er gonsde tijdens het lopen constant een vraag door mijn hoofd: mag ik wel rouwen?'

'En, heb je een antwoord gevonden op die vraag,' vraagt Van Osnabrugge.

Stacey denkt even na. 'Ja,' zegt ze dan. 'Ik mag rouwen. Om een toekomst die er niet meer is.'

Stilstaan

Van Osnabrugge glimlacht en knikt. 'Rouwen kan ook het verlies zijn van iets wat je kent. Er is iets veranderd wat nooit meer teruggedraaid kan worden. En door die verandering ben je zelf ook een ander persoon geworden. Dat moet je zien te accepteren.'

Het rouwcafé is bedoeld voor studenten die even het drukke studentenleven willen ontvluchten om bewust te kunnen stilstaan bij hun rouwproces. Elke maand mailt Van Osnabrugge naar een heleboel studenten een uitnodiging. Hoewel ze erbij schrijft dat zij zich voor haar 'gespam' mogen afmelden, gebeurt dat weinig. 'Veel studenten zeggen het fijn te vinden dat ik ze er telkens aan herinner dat het rouwcafé plaatsvindt. Blijkbaar is het idee dat het bestaat voor velen al genoeg.'

Ook voor Emma (22, student taalwetenschap aan de UvA) biedt het rouwcafé een fijne mogelijkheid om 'even adem te halen'. Dat merkte ze des te meer tijdens de oefening bij het labyrint. 'Ik besefte dat ik in het dagelijks leven misschien ook wat meer mag stilstaan bij mijn gevoel,' vertelt ze. 'Dat ik niet alles tegelijk hoef te doen, maar soms ook even pas op de plaats mag maken.'

Emma verloor in twee jaar tijd haar beide ouders. Ze schrijft naast haar studie voor het tijdschrift voor taalwetenschap en begint over twee weken met een fulltime stage. Daar ziet ze een beetje tegenop. 'De ene dag heb ik nergens zin in en zit ik alleen maar op de bank, de andere keer bruis ik juist van de energie. Ik weet niet zo goed waar ik aan toe ben. Ik hoop dat die pieken en dalen op een gegeven moment minder heftig worden.'

Mira valt haar bij. 'Ik had dat eerst ook: het ene moment voelde het alsof ik de wereld aankon, om meteen daarna weer in te storten – een beetje zoals een auto die telkens afslaat. Maar ik merk nu dat ik steeds stabieler word.'

Rouwcafé

Elke derde donderdag van de maand in de Krekelkelder, Nieuwe Herengracht 18 sous

Rouwgroep

Negen bijeenkomsten van 2,5 uur, op 27 oktober 2016 begint er weer een. Zie Facebookpagina Rouw en Studenten.

Voor studentenorganisatie New Connective organiseert Riekje van Osnabrugge meer evenementen op het gebied van spiritualiteit en zingeving. Zie voor informatie: newconnective.nl

Al wordt ook Mira soms nog overvallen door een golf van verdriet, juist op momenten waarop ze het niet verwacht. ‘Vandaag moest ik een scriptieonderwerp kiezen. Ik wilde er graag even met iemand over praten, maar niemand nam op. Ik weet dat ik er met mijn moeder goed over had kunnen sparren. Op dit soort momenten mis ik haar het meest.’

Emma herkent dat. ‘Het is zo vreemd. Hoe langer het geleden is, hoe vaker ik van dat soort momenten heb. Terwijl ik van tevoren dacht dat het gemis met de tijd minder zou worden.’ De twee lachen zuur. ‘Helaas, dat is niet zo.’

Masker

Het feit dat studenten bij het rouwcafé in contact komen met (onbekende) lotgenoten maakt het volgens Van Osnabrugge makkelijker om over hun emoties te praten. Al meteen bij binnenkomst in de kelder vallen de vrolijke maskers van hun gezicht. Ze vertellen onomwonden wat ze hebben meegemaakt, de meesten met tranen in hun ogen en een brok in hun keel. ‘Studenten die hier komen staan vaak ontzettend dicht bij hun gevoel,’ zegt Van Osnabrugge. ‘Het besef dat anderen hetzelfde hebben meegemaakt als zij zorgt voor een vertrouwde en veilige omgeving. Er komen hier gesprekken op gang die in een collegezaal niet zo snel zullen ontstaan, over onderwerpen die je bij vrienden misschien minder gauw neerlegt.’

Als ze mensen in haar omgeving vertelt dat ze studenten in rouw begeleidt, krijgt ze wel eens de opmerking: ‘Oh, die zijn dan vast alleen maar verdrietig?’ Niets is minder waar, benadrukt de studentenpastor. ‘De meeste studenten komen lachend en druk kwebbelend binnen en gaan op die manier ook weer weg. Ze zijn óók de blije twintigers die ze waren voordat hun dierbare overleed. Maar juist die andere kant, die verdrietige kant, krijgt hier ruimte.’

Als na twee uur het rouwcafé tot een eind is gekomen, pakt Van Osnabrugge een boek van de stapel en begint voor te lezen. Met dit gedichtje stuurt ze de studenten naar huis:

Zomaar
een blad,
nat van de regen
in het prille
morgenlicht.

Alsof
de hemel
vannacht
ook tranen
heeft vergoten.

Troostvolle
gedachte dat ik niet
alleen sta in
mijn verdriet.

Bron: zinboekje Oase Media

Op verzoek van de geïnterviewde studenten zijn alleen hun voornamen gebruikt.

ADVERTENTIE

Ipsos

TELEPHONE INTERVIEWER
(NATIVE SPEAKERS)
Nederlands, Deutsch, Français, English, Norsk, Svenska

Are you in the market for a flexible part-time job? Do you enjoy socializing with people and are you a curious minded person, with excellent telephone skills? Look no further, because your job hunts end here! Come join us as a member of our International Callcenter team here at Ipsos in Amsterdam!

Ipsos is one of the largest market research companies in the world. In our Callcenter we work together with over 250 interviewers and call in 25 different languages. We dare to be different and are not afraid to ask the right questions.

You’ll be interviewing companies and people about all kinds of subjects. How often do you listen to the radio? What makes you decide which energy company you sign with? The diversity of projects is what makes our work so very interesting. With us, you won’t be selling anything, but conducting questionnaires to find out exactly what our customers want to know. Your challenge will be to persuade people and companies to participate in the questionnaire, even people who are hesitant to join.

We are looking immediately for colleagues who:
- Are available for a minimum of 12 hours a week. It is also possible to work more, that’s up to you (maximum of 40 hours)
- Are living in/nearby Amsterdam (we do not reimburse travel costs)
- Are in possession of a BSN number and allowed to work in the Netherlands (valid working permit)

Contact
Are you interested to join us? Don’t hesitate and apply now! Want to know more about Ipsos and this part-time job? Visit our website at www.ipsos.com or get in touch with our recruiter Emily van Hulzen via recruitmentcc@ipsos.com

Like us on Facebook (Ipsos Jobs Amsterdam)

ADVERTENTIE

agenda

DEBAT
RECHTSPRAAK EN
McEWANS ‘DE KINDERWET’
13 OKTOBER | 17.00 UUR

Iedereen welkom!
Aanmelden via aac.uva.nl/agenda

AMSTERDAMSE ACADEMISCHE CLUB

OZ Achterburgwal 235
1012 DL Amsterdam
020 - 52 515 70
aac.uva.nl
@AcademischeClub

Kamervragen

‘Het is altijd een teringzooi’

OTTO NOOITGEDACHT (22), ARBEIDS & ORGANISATIE-PSYCHOLOGIE, UvA

Kamer 12 m², Bijltjespad (Kattenburg)
Woont hier sinds maart 2015
Betaalt 330 euro per maand
Huisgenoten 10
Pluspunten ‘De locatie, ik rol zo op mijn longboard het centrum in. Daarnaast moet ik de luxe van het balkon niet vergeten.’
Minpunt ‘Ik heb leuke huisgenoten, maar het is altijd een teringzooi.’

‘Hiervoor woonde ik vijf maanden anti-kraak in de Indische buurt. Daar had ik 95 vierkante meter voor mezelf. Ik kon er tijdelijk wonen omdat alles gerenoveerd werd. Al mijn buren gingen op den duur verhuizen en ik kon heel veel oude meubels krijgen. Nu staat de hele woonkamer hier vol met mijn oude banken, een broodroos-ter en een koelkast.

Er wonen in dit studentencomplex veel internationale studenten. Elk jaar komt er een nieuwe lichting die hier een jaar mag wonen. Zo heb ik ook mijn Braziliaanse vriendin leren kennen. Zij woonde hier op de begane grond; kon ik altijd door het raam naar binnen klimmen. Toen ze er deze zomer uit moest, heeft ze een tijdje bij mij op de kamer geslapen tot ze wat nieuws had gevonden. Zie je de slingers? Die had ik voor haar verjaardag opgehangen, maar in Brazilië kennen ze slingers voor een verjaardag helemaal niet. Zij dacht dat ik mijn kamer gewoon versierd had. Ik moet ze trouwens nog steeds opruimen.

Ik studeer wel beter in de UB, hier is veel te veel afleiding. En dan bedoel ik niet alleen mijn huisgenootjes. Als ik hier zit te studeren voor een tentamen is het ineens heel belangrijk om mijn kamer op te ruimen. Of dan ga ik bijvoorbeeld in dit optrekrek hangen. Oké, als ik heel eerlijk ben, heb ik dat al in geen twee maanden gedaan.’ ↙

tekst **Lennart Bolwijn** foto **Martijn Gijsbertsen**

Spot aan, college loopt

tekst **Maartje Geels**

College in een nachtclub, het is precies dit contrast waarnaar Alexander Klöpping, bedenker van de Universiteit van Nederland, op zoek was. Deze week begint de vierde reeks colleges. Eerst werden ze nog uitsluitend via YouTube uitgezonden, binnenkort zijn ze te zien bij de publieke omroep.

'Voor de eerste collegereeks hadden we ons logo uit dozen opgebouwd,' blikt Alexander Klöpping terug. Tegenwoordig lijkt de Amsterdamse club AIR op een professionele televisiestudio. In het midden van de danszaal is een podium opgebouwd. Niks whiteboards; speciaal voor de opnames werden er led-schermen opgehangen om infographics op te projecteren. Deze projecties moeten precies gelijk lopen met de uitleg van de docent, en dus was het even flink zweten in de regiekamer (die normaal dienst doet als rookruimte). Honderden colleges nam de Universiteit van Nederland de laatste jaren op, met hoogleraren uit heel Nederland. In dertig minuten geven zij uitleg over hun huidige onderzoek of de ontwikkelingen in hun vakgebied.

Dagje uit

Zo ook Willemijn Aerdts, verbonden aan de bètafaculteit van de UvA. Gewoonlijk geeft ze gesproken colleges met spannende namen als 'Geheime Praktijken', deze namiddag loodst ze een publiek van ongeveer veertig man door een spoedcursus terrorismebestrijding heen. 'Ken je tegenstander en ken jezelf,' luidt het mantra van haar college.

In deze collegebanken zitten niet enkel studenten. Er zijn ambtenaren, familie van de sprekers is aanwezig en er zijn ook gezinnen met kinderen en ouderen die van de studio-opnames een dagje uit maken.

Klöpping bedacht het format nadat hij een online college had gezien van een professor van Harvard. Zelf studeerde Klöpping nieuwe media aan de UvA. Wat hij heel zeker wist, was dat zijn colleges niet op de webcolleges van de UvA moesten lijken. Die vindt hij van te slechte kwaliteit en zijn bovendien vaak te langdradig.

Volgens Klöpping krijgt de redactie veel mails binnen van scholieren die voor een specifieke studie hebben gekozen na het zien van de colleges. Maar welke *lucky few* mogen er uiteindelijk dan optreden? Dat varieert. Soms wordt een docent gekozen omdat hij bij de redactie getipt is

Bart Schermer (Universiteit Leiden), foto Marald Bes

door een enthousiaste student. Een andere keer wil de redactie een uitzending maken over een specifiek onderwerp en zoekt ze daar de geschikte hoogleraar bij. Dat valt niet altijd mee. Nederland telt namelijk zo'n 1.700 hoogleraren.

Flitsend

De productie van een reeks van vijf uitzendingen die de NPO gaat uitzenden, kostte drie maanden aan voorbereidingstijd. Niet alleen moeten docenten benaderd worden; ook moeten zij getraind worden voor hun televisieoptreden. Niet elke docent is namelijk geschikt om een flitsend televisiecollege te geven. En dat is een belangrijke voorwaarde voor het programma: docenten moeten enthousiast zijn. Docent en redactie komen zo'n vijf of zes keer bij elkaar om het college te bedenken. Papier om tijdens de uitzending op terug te vallen, hebben de sprekers niet. Wel hangt er tegenover het podium een autocue waar steekwoorden op verschijnen. Zo hebben ze toch nog een beetje dat powerpointgevoel van een echte collegezaal.

Heeft de wetenschap die hippe sfeer nodig? Niet per se, vindt Klöpping. Wel is het zijn missie om juist de mensen die zich normaal niet voor een onderwerp interesseren – neem bijvoorbeeld programmeren – kennis te laten nemen van dat vakgebied.

Vanillevla

In het geval van Aerdts lukt dat vrij goed. Maar ook het college van haar VU-collega Herbert Bos, dat dezelfde middag wordt opgenomen, valt goed in de smaak. Er klinkt een luid applaus als het een student van de onderzoeksgroep van Bos lukt om tijdens de opnames een telefoon uit het publiek te hacken.

Klöpping heeft geen specifieke docenten op z'n verlanglijstje. Maar over zijn favoriete spreker is hij stellig. Dat is de reeks met Erik Scherder, als neuropsycholoog verbonden aan de VU, met daarin onder meer titels als 'Waarom ouderen vaker moeten hardlopen' en 'Waarom vanillevla je hersenen vernietigt'. Origineel is dat in ieder geval wel. ↙

De collegereeks van de Universiteit van Nederland is vanaf 17 oktober te zien op NPO3.

STAGE

Rosa Mulder (22)

Studie Kunstgeschiedenis aan de UvA
Stage Lumas
Vergoeding 120 euro per maand
Sterren: ****

Ik liep zes maanden lang twaalf uur per week stage bij Lumas, een fotogalerie in de Van Baerlestraat. Als junior art consultant hielp ik klanten met het kiezen van fotografische kunst. De galerie was ingericht in een huiselijke sfeer, met een woonkamer en een keukentje, zodat mensen zich de kunst bij hen thuis aan de muur konden voorstellen. Bezoekers kregen koffie en soms zelfs champagne, die hadden we altijd koud staan.
Wat ik heel leuk vond, was dat ik soms de galerie mocht inrichten. Dan beheerde ik de ruimte de hele dag in mijn eentje en kon ik zelf bepalen welke kunstwerken ik ophing en hoe hoog. Ik had veel keuze, want de werken waren heel gevarieerd. Landschappen, portretten, grafische werken en stillevens, maar ook grote namen in een Vogue-collectie.
Ik adviseerde mensen over hun kunstaankopen. Dat ging steeds beter naarmate ik het gevarieerde publiek beter leerde kennen. We speelden in op jonge mensen die net beginnen met verzamelen, maar we verkochten ook best wel prijzige, gevestigde merken als Vogue en Damien Hirst.
Wanneer iets duur is? Als er geen prijskaartje zichtbaar is. Het gaf echt een kick toen ik voor het eerst een duur kunstwerk verkocht. Soms kreeg ik ook bezoek van bekende Nederlanders, zoals Chantal Janzen en Michiel Huisman.
Het enige wat misschien jammer was aan deze stage was dat het soms heel rustig was in de galerie. Er is altijd wel wat te doen hoor, maar mensen helpen is verreweg het leukst. ↙ Lennart Bolwijn

INGEZONDEN MEDEDELING

ASIS AYNAN

Nieuwe vensters

Emeritus-hoogleraar Gloria Wekker is nu vooral beroemd als voorzitter van de commissie Diversiteit van de Universiteit van Amsterdam. De commissie die zij voorzit, heeft er flink van langs gekregen na het bekendmaken van haar voorlopige aanbevelingen. Er werd onder meer schande gesproken van de voorgestelde verplichte cursus diversiteit.

Het aantal reacties, de felheid en het volume van het geschreeuw intrigeren en zijn tegelijkertijd gênant. Waar komt het verzet en de bijhorende stortvloed vandaan? Het is moeilijk daar de vinger achter te krijgen. Wel geven de luidruchtige en ontactische tegenstanders de commissie-Wekker onbedoeld gelijk, want het is een schreeuw om een cursus diversiteit.

Diversiteit geeft niets anders aan dan dat we in een wereld leven met een oneindige verscheidenheid. Wat is er mis mee om daar enige uren op de academie aan te besteden om de levensuniversiteit beter te begrijpen?

Bij ons, op de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening (HvA), wordt sinds jaar en dag het vak diversiteit onderwezen. Het wordt komend leerjaar zelfs verzwaard en het verhuist naar het tweede jaar. In de cursus worden uiteenlopende definities en interpretaties van cultuur bediscussieerd. Ook wordt studenten vocabulaire bijgebracht zoals individualisme, collectivisme, masculien en feminien, en studenten maken kennis met ideeën van prominente sociologen als Hall en Hofstede. In de klas wordt gedebatteerd over achtergrond, agisme, beschavingsladders en seksualiteit met behulp van zelfgeschreven casussen. Het is een prachtig en leerzaam vak waar onnodige oogkleppen afvallen en nieuwe vensters op de wereld opengaan.

Diversiteit op de HvA is een prachtig en leerzaam vak

Toen ik filosofie studeerde aan de UvA volgde iedere student Geesteswetenschappen verplicht het vak wetenschapsfilosofie. Het is in wezen een cursus diversiteit; in hoorcolleges en werkgroepen wordt studenten de verscheidenheid van de geesteswetenschappen bijgebracht. Onder meer het schitterende boek van filosoof en recensent Michiel Leezenberg met op de cover het schilderij *De geograaf* van Johannes Vermeer werd gebruikt.

Een cursus diversiteit naar het voorbeeld van wetenschapsfilosofie, waarin de breedte van het leven wordt getoond, zou een geschenk zijn voor de toekomstige arbeider/zelfstandige met een universitair diploma. ↙

Prikbord UvA

Pilot Venture Lab

Na de bèta's en economen krijgen nu ook de alfa's een venture lab waar ze kunnen experimenteren met ondernemerschap. Op 2 november opent het Venture Lab Humanities op het Binnengasthuisterrein. Studenten, medewerkers en alumni die hun kennis willen inzetten voor het oprichten van een onderneming krijgen professionele begeleiding. Het gaat om een pilot die één jaar duurt en is opgezet in samenwerking met het Amsterdam Centre for Entrepreneurship (ACE) en Innovation Exchange Amsterdam (IXA). Info via kwartiermaker Jonneke Bekkenkamp: j.j.bekkenkamp@uva.nl.

Arbo Griepprik

Het is weer oktober en dat betekent: de jaarlijkse gratis griepprik! Die kunnen medewerkers ophalen van 17 tot en met 20 oktober en op 25 en 26 oktober bij de Arbodienst van UvA-HvA. De griepprik beschermt voor 80 procent tegen griep. Voor de overige 20 procent beschermt de prik niet tegen ziek worden, maar zorgt ze er wel voor dat de griep minder ernstig verloopt. Vooral de kans op complicaties van griep wordt sterk verminderd. Afhankelijk van de dag kun je de prik halen tussen 9.00 en 16.00 uur. Adres: Plantage Muidergracht 14, telefoon: 020 525 6210.

REC Brug

Op zaterdagochtend 8 oktober wordt de nieuwe brug over de Nieuwe Achtergracht in delen aangevoerd. De werkzaamheden starten om 4.00 uur en duren tot 19.00 uur. De brug bestaat onder meer uit vier liggers die elk 27 meter lang zijn. De brugdelen worden tussen 4.00 en 6.00 uur naar de campus vervoerd met twee vrachtwagens van elk 32 meter lang. Belangstellenden zijn welkom: vanaf de brug in de Roetersstraat, bij de kade voor Crea (bereikbaar via de Sarphatistraat en de Pancrasstraat) of de kade voor het Lab (bereikbaar via de Nieuwe Prinsengracht).

KNAW Fellowship

Vijf UvA-onderzoekers van verschillende faculteiten zijn gestart als fellow bij het Netherlands Institute for Advanced Study in the Humanities and Social Sciences (NIAS-KNAW). Het gaat om een eenjarig residential fellowship op de nieuwe locatie van het NIAS in het Spinhuis. Als NIAS-fellow kunnen de wetenschappers zich volledig op hun onderzoek richten, vrijgesteld van bestuurs- en onderwijstaken. De onderzoekers zijn Niels van Doorn (mediastudies), Luc Fransen en Liza Mügge (beiden politicologie), Hilde Geurts (neuropsychologie) en Olav Velthuis (sociologie).

Chemie Van Marumpenning

Chemievereniging KNCV heeft aan Jan van Maarseveen de Van Marumpenning 2016 toegekend voor zijn bijdrage aan de maatschappelijke ontwikkeling en betekenis van de chemie. Van Maarseveen is hoogleraar Bio-Inspired Organic Synthesis en was UvA-docent van het jaar 2012. De jury: 'Met zijn enthousiaste optredens in tv- en radioprogramma's en gastbijdragen bij de Universiteit van Nederland, Nemo en Artis is hij hét nationale gezicht en de ambassadeur van de chemie geworden.' Hij krijgt de penning op 13 oktober tijdens de 'Avond van de Chemie' in Leiden.

Facility Services Printers

Vanaf deze week tot aan het einde van de maand zullen op alle UvA-locaties nieuwe printers worden geplaatst. Leverancier Canon plaatst de nieuwe multifunctionele printers per locatie. Deze week gaat Canon alle gebouwen op de Roetersseilandcampus langs, daarna volgen de andere locaties. Het Science Park is als laatste aan de beurt. Als de printers op jouw locatie worden vervangen, ontvang je hier zeven dagen van tevoren een e-mail over. Ook worden de nieuwe printers met posters en flyers aangekondigd. Check ook: uva.canon.nl.

Prikbord HvA

Advies Platform Inclusie

Waar aan de UvA een commissie Diversiteit bezig is om de pijnpunten in het diversiteitsbeleid bloot te leggen, heeft de HvA vorige week het Platform Inclusie ingesteld. Dat platform, gevormd door vijf docenten, gaat onderzoeken wat er speelt op het gebied van de diverse culturen aan de HvA en zal vooral advies uitbrengen aan het bestuur, de decanen en de medezeggenschap. Ze gaan de pijnpunten naar eigen zeggen niet uit de weg, maar willen ook geen verzoekloket worden. HvA'ers met opmerkingen, vragen of tips kunnen mailen naar platforminclusie@hva.nl.

Naam Johan Cruyff Academy

De Johan Cruyff University, de opleiding die in 1999 werd opgericht om studerende topsporters de ideale omstandigheden te bieden om sport en studie te combineren, heeft een nieuwe naam. Per 1 oktober gaat de studie door het leven als de Johan Cruyff Academy. De HvA heeft, samen met de Fontys Hogescholen en de Hanzehogeschool, besloten de naam te wijzigen vooruitlopend op een geplande wetswijziging. Die bepaalt dat enkel erkende universiteiten nog de naam universiteit of *university* mogen voeren.

Selectie Numerus fixus

Dit jaar waren er dertien HvA-studies waar een maximaal aantal plekken beschikbaar was. Volgend jaar zijn dat er nog maar vier: fysiotherapie, forensisch onderzoek, toegepaste psychologie en de opleiding van het Amsterdam Fashion Institute (Amfi). Alleen zij zullen volgend jaar nog selecteren aan de poort. Volgens de HvA zijn de numeri fixi niet meer nodig door het succes van de studiekeuzecheck en nieuwe regelgeving. Die verbiedt onder andere loting en schrijft voor dat er inhoudelijk geselecteerd moet worden. Dat levert wel veel extra werk op.

StadsFM Studentenradio

In samenwerking met de Publieke Omroep Amsterdam (POA) verzorgen studenten van de opleiding media, informatie & communicatie vanaf 3 oktober wekelijks zes uur radio voor Amsterdammers op StadsFM. Elke maandag-, dinsdag- en woensdagmiddag nemen de studenten de regie over. De inhoud mogen ze zelf bepalen. De verschillende programma's richten zich allemaal op Amsterdam. Behalve dat de studenten zelf zendtijd gaan vullen, ondersteunen ze ook andere programmamakers van de POA.

Lezingen Book Pop-Up

Op 6 oktober gaat een serie lezingen van start die de HvA organiseert in samenwerking met de OBA. Onder leiding van reisschrijver Alexander Reeuwrijk gaan de sprekers tijdens deze eerste editie dieper in op de rol van grenzen in een hedendaagse context. Gasten: Thomas von der Dunk (cultuurhistoricus en publicist) en René Grotenhuis, onderzoeker aan de Universiteit Utrecht, voormalig CEO van Cordaid en schrijver. Donderdag 6 oktober, 16.30 – 18.00 uur, OBA Roelof Hartplein 430.

Samenwerking Europees Platform

De HvA heeft samen met vijf Europese onderwijsinstellingen een consortium opgericht van strategische partners. De zes hogeronderwijsinstellingen gaan samenwerken op het gebied van toegepast onderzoek, beroepsonderwijs, de toekomstige arbeidsmarkt en de professionele ontwikkeling van medewerkers. Op 28 november wordt tijdens de kick-offbijeenkomst in Amsterdam de samenwerking officieel bekrachtigd door ondertekening van de overeenkomst door de Colleges van Bestuur van de consortium-partners.

De Syrische Siham Atassi (24) kwam als uitwisselingsstudent naar Nederland en besloot te blijven. Hier is ze te zien terwijl ze door de moeder uit haar gastgezin wordt omhelsd. Polat noemt het een goed voorbeeld van hoe Nederland met nieuwkomers zou kunnen omgaan.

De mens achter de vlucht

tekst **Carlijn Schepers**
foto's **Ahmet Polat**

Fotograaf Ahmet Polat vond dat er eens een ander beeld van vluchtelingen in de media moest komen. Hij miste gelijkwaardigheid in de ‘eenzijdige, dehumaniserende berichtgeving’, dus maakte hij foto’s waarop te zien is hoe vluchtelingen bezig zijn te integreren door studie en werk. Die zijn nu te zien in de expositie ‘Weer toekomst!’ in het Kohnstammhuis.

Aissata Touré (33) kwam acht jaar geleden vanuit Ivoorkust naar Nederland. Nu volgt ze de docentenopleiding Frans aan de Hogeschool Utrecht én voedt ze vijf kinderen op. Hier zien we Aissata thuis met een deel van haar gezin.

AMSTERDAM

WEER TOEKOMST!

De tentoonstelling ‘Weer toekomst!’ is een samenwerking tussen het UAF (een stichting voor vluchtelingstudenten), Museum Hilversum en Ahmet Polat, voormalig Fotograaf des Vaderlands. Het doel van de expositie is een ander beeld van vluchtelingen te laten zien. De foto’s tonen het gewone leven dat ze hier in Nederland leiden, nadat ze de verschrikkingen in hun geboorteland zijn ontvlucht. Polat wil geen vluchtelingen laten zien, maar mensen met een gezin en toekomstplannen. ‘Ik hoop dat bezoekers zich door de tentoonstelling beter kunnen inleven in vluchtelingen. De foto’s en de begeleidende teksten vertellen samen een verhaal dat hopelijk leidt tot meer begrip.’

De tentoonstelling maakt onderdeel uit van het integratieproject ‘Learning the basics’. Hiermee wil het UAF zorgen dat vluchtelingen beter voorbereid kunnen instromen in het hoger onderwijs in Nederland. De foto-expositie is tot 4 november te zien op de begane grond van het Kohnstammhuis en reist daarna door het land langs andere onderwijsinstellingen.

Harpist en sopraan Ekaterina Levental (39) ontvluchtte begin jaren negentig het anti-semitisme in Oezbekistan. In Nederland volgde ze een studie zang en harp aan het conservatorium en nu toert ze door het land met een vertelconcert over haar vlucht-verhaal. De foto toont een scène hieruit.

Daniel Saah (54) verliet Guinee in 2010 met zijn familie en woont sinds zes jaar in Bovenkarspel. Hij is blij dat hij zichzelf nu Nederlander mag noemen en rondde onlangs de opleiding tot SPH'er af. Op de foto's is Daniel te zien op zondag in de kerk en op de fiets naar huis na zijn naturalisatieceremonie.

Wat doe je nu?

Film-programmeur

'Ik bezoek zo veel mogelijk filmfestivals'

Naam Absaline Hehakaya
Leeftijd 28
Studie bachelor filosofie, onderzoeksmaster mediastudies
Afgestudeerd september 2016
Werk hoofd cinema bij De Balie
Salaris 1.805 euro bruto

Als hoofd cinema bij De Balie in Amsterdam ben ik verantwoordelijk voor onze gehele filmprogrammering. Ik kan zonder meer zeggen dat dit mijn droombaan is. Mijn filmliefde is al vroeg ontstaan. Ik woonde als tiener in Voorburg. Daar was echt niets te doen, maar er zat wel een videotheek. Tijdens mijn studententijd werkte ik als vrijwilliger bij Filmtheater Kriterion en deed ik onder meer de programmering van het Imagine Filmfestival.

Tijdens mijn bachelor filosofie realiseerde ik me dat film ook in filosofisch opzicht interessant is en mensen echt raakt. Ik nam me voor filmfilosoof te worden – een mooi woord, toch? Ik vind het belangrijk om binnen de academie over film te praten, maar ook daarbuiten het publieke debat aan te gaan. Ik wilde filosofie bedrijven in de filmzaal.

Tijdens mijn onderzoeksmaster mediastudies liep ik stage bij De Balie, waar dagelijks debatten, lezingen, theatrale performances, filmvertoningen en interviews worden georganiseerd. Het beviel me meteen; een super-inspirerende werkplek. Toen twee jaar later de functie van hoofd cinema vrijkwam, besloot ik meteen te solliciteren.

Hoewel ik mijn master nog niet had afgerond en nog moest beginnen aan mijn scriptie werd ik toch aangenomen. De combinatie van een fulltimebaan met een studie viel niet mee, maar uiteindelijk is het gelukt; vorige maand ben ik afgestudeerd.

Het werk hier is afwisselend, veeleisend en belangrijk. Er worden zo veel sterke films gemaakt die gezien en besproken moeten worden. Ik bepaal welke films we vertonen, wat het beste bij De Balie past. Ik moet daarvoor goed op de hoogte zijn van het aanbod. Ik bezoek veel filmfestivals: Berlijn, Cannes, het IFFR, noem maar op. Daar zie ik zo'n vier tot vijf films per dag, een week lang.

Naast de dagelijkse films hebben we ook éénmalige vertoningen, reeksen en festivals, zoals bijvoorbeeld het IDFA. Verder kies ik de thema's van de filmdebatten, nodig ik filmmakers of sprekers uit en modereer ik de gesprekken. Wie dus naar de film gaat in De Balie, zal mij ongetwijfeld weleens tegenkomen.

Het is hard werken, maar het geeft veel voldoening. Inmiddels heb ik een vast contract en dat is maar goed ook, want ik heb nog een hoop plannen. Het eerste jaar was een beetje aftasten, nu komt er ruimte om te experimenteren. De basis ken ik nu. Wat kunnen we nog meer gaan doen? ↙

tekst **Steffi Weber** foto **Mats van Soolingen**

Bij de les

Hoorcollege Van Karl Marx tot Kim Jong-Un, een Wereldgeschiedenis van het Communisme door Erik van Ree, donderdag 29 september, 9.00-11.00 uur, Oudemanhuispoort (UvA)

Aanwezigen 40
Percentage laptops waarop Word is geopend 90
Aantal kalende, grijze mannen 3
Scrabblewoorden destalinisatie, bonapartisme, delegitimisering, sovnarchozen

tekst en foto's **Carlijn Schepers**

Er is geen inleiding, geen welkomstgroet, geen huishoudelijke mededeling. Stipt om negen uur begint Erik van Ree zijn college meteen met de vakinhoud. Van een gelegenheid om er rustig in te komen of de slaap uit de ogen te wrijven is geen sprake. Vanaf de eerste minuut is alertheid van de studenten vereist. 'Vanaf de dag dat Stalin stierf, begon onmiddellijk de destalinisatie. Al meteen na zijn begrafenis kwam zijn naam bijvoorbeeld minder voor in de kranten. Er was duidelijk iets gaande onder de Russische leiders. Ieder van hen wilde destaliniseren, maar was tegelijkertijd huiverig als een ander het deed, dus schoten ze elkaar of elkaars ideeën af. De eerste die het lukte was Chroesjtsjov.'

Na deze inleiding vertelt Van Ree in een rap tempo de gevolgen van de destalinisatie voor het communisme. De Koreaanse oorlog wordt kort aangestipt, de Joegoslavische politicus Tito komt aan bod, maar ook de situatie in Polen, de opstand in Hongarije, Pol Pot en de Cubaanse revolutie passeren de revue. Er wordt verwoed meegetikt en -geschreven.

In een mum van tijd zijn de eerste drie kwartier voorbij. Dat beseffen ook de studenten als Van Ree vertelt over de scheur in het communistische kamp en in dezelfde adem zegt: 'Dan denk ik dat we nu gaan pauzeren.'

Ook na de korte onderbreking begint Van Ree weer te vertellen alsof hij nooit gestopt was. De vakinhoudelijke stof wisselt hij af met anekdotes, grappige feitjes en leestips – '*Red Plenty* van Francis Spufford!' Zo vertelt hij dat hij vroeger een schriftje had waarin hij knipsels van astronauten plakte – 'die romantische tijd'. Of dat politiek leider Beria, 'een soort verkrachter die niet in het communisme geloofde', gerold in een tapijt uit het Kremlin werd gesmokkeld door zijn tegenstanders.

Even plots als het college begon, is het om 10.45 uur weer afgelopen. Het ene moment zit de docent nog midden in zijn verhaal over de problematische verhouding tussen Rusland en China en Mao's 'Grote Sprong Voorwaarts', het volgende moment sluit hij ineens het college af. 'Maar daar wil ik het volgende week over gaan hebben.' ↙

Tobias van der Knaap (21)

vierdejaars geschiedenis

'Ik vind het een erg interessant vak. Het is duidelijk dat de docent dit onderwerp zijn leven lang al bestudeert. Je merkt dat hij veel kennis heeft. Toegegeven, soms is het lastig hem bij te houden en is de hoeveelheid informatie groot voor de vroege ochtend, maar hij boeit me wel. Zeker als hij leuke persoonlijke details over de leiders vertelt, zoals dat Chroesjtsjov niet kon lezen.'

Wouter van Maanen (25)

derdejaars geschiedenis

'Na dit college moet ik altijd de grote hoeveelheid informatie even laten bezinken. Ik vind de docent heel goed, maar hij is wel ontzettend snel. Het zou goed zijn als hij af en toe even ademhaalt. Ook voor de tentamens is er veel stof om te bestuderen. Voor het laatste moesten we driehonderd pagina's lezen. Gelukkig is het goed gekomen: ik had een 8,5.'

Twan Kempers (21)

vierdejaars geschiedenis

'Wat ik zo fijn vind aan dit vak is dat het een keer niet Europees georiënteerd is, zoals de meeste andere vakken. We bespreken óók het communisme in Cuba en China. Dat geeft een breder perspectief. De docent vind ik duidelijk. Hij praat rustig en ook zijn minimalistische powerpointpresentatie met vooral foto's en weinig tekst leidt niet af.'

Promoties

Donderdag 06/10

10.00 uur: Zoachin Ren – informatica
Monitoring Social Media. Summarization, Classification and Recommendation (Agnietenkapel)
12.00 uur: Kathinka Fürst – rechtsgeleerdheid
Regulating through Leverage: Civil Regulation in China (Agnietenkapel)
14.00 uur: Else Vogel – antropologie
Subjects of Care: Living with Overweight in the Netherlands (Agnietenkapel)

Vrijdag 07/10

10.00 uur: Charles Jalloh – rechtsgeleerdheid
Judicial Contributions of the Sierra Leone Tribunal to the Development of International Criminal Law (Agnietenkapel)
11.00 uur: Megan Raschig – antropologie
Not Yet? Ya Basta. Healing and the Horizons of an Otherwise in Salinas, California (Aula)
12.00 uur: Koen Raats – planologie
De herbestemming van de Nieuwe Hollandse Waterlinie. Hoe collectieve actie werd bereikt in een geschakeerd landschap (Agnietenkapel)
13.00 uur: Judith Naef – Cultural Analysis/Midden-Oosten-Studies
Beirut's Suspended Now. Imaginaries of a Precarious City (Aula)
14.00 uur: Joost Besseling – geneeskunde
The Extended Phenotype of Familiar Hypercholesterolemia (Agnietenkapel)
16.00 uur: Alina Feinholdt – communicatiewetenschap
Fight or Flight: Affective News Framing Effects (Agnietenkapel)

Woensdag 11/10

10.00 uur: Anusha van Samkar – geneeskunde
Zoonotic Bacterial Meningitis in Adults: Clinical Characteristics, Etiology, Treatment and Outcome (Agnietenkapel)

12.00 uur: Inês Domingues Figueira De Faria – medische antropologie
Therapeutic Navigations. National and Transnational Quests for Fertility among Mozambican Women and Men (Agnietenkapel)
14.00 uur: Nanang Susyanto – communicatiewetenschap
Semiparametric Copula Models for Biometric Score Level (Agnietenkapel)

Meer informatie: uva.nl/nieuws-agenda

Hora est

Anusha van Samkar

Woensdag 11 september, 10.00 uur, Agnietenkapel

Bevinding 'Het Nederlandse referentielaboratorium voor bacteriële meningitis houdt van elke patiënt met hersenvliesontsteking bij welke bacterie daarvan de oorzaak was. Dat zijn zo'n zestienhonderd patiëntengegevens die in een onoverzichtelijk Excel-bestand opgeslagen zijn. Ik ben dat bestand en de ontslagbrieven ingedoken en heb op een rijtje gezet welke van deze bacteriën van dieren overgedragen kunnen worden op mensen. Dat zijn ongeveer zestien verschillende bacteriën. Een daarvan komt bijvoorbeeld voor bij varkens, en je ziet dan ook dat deze overgedragen kan worden op mensen die veel met varkens werken, zoals boeren of slagers.'

Leuk 'Het was echt leuk om iets op papier te zetten wat nog niemand ter wereld gedaan had. Zeker omdat het handig is om een overzicht te hebben met de eigenschap-

'Het was niet eens de bedoeling dat het in een promotie zou eindigen'

pen van deze bacteriën en hoe hersenvliesontstekingen het beste behandeld kunnen worden.'

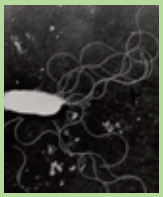
Moeilijk 'Er was eigenlijk vrij weinig waar ik tegenaan ben gelopen. De meeste promotietrajecten duren vijf jaar, maar ik heb dit hele overzicht in anderhalf jaar afgerond. Het was niet eens de bedoeling dat het in een promotie zou eindigen; ik was er uit interesse tijdens mijn stage al mee begonnen en heb het toen in een jaar afgemaakt. Dit betekent wel dat ik het grotendeels in mijn vrije tijd heb moeten doen.' ↙ Bart Lichtenveldt

EDAMAME

Een gewild bijgerecht bij sushi zijn edamame, Japanse groene sojaboontjes. Nieuwkomers in sushiland herken je meteen omdat ze de boontjes met huid en haar proberen te grazen te nemen. Het resultaat: een bek vol harige taaie vellen. Behoed je voor die misser: edamame eet je door je tanden om de schil heen te zetten en subtiel de boontjes je mond in te laten floepen.

BACTERIE

Verse sushi zijn een feest. Toch kun je er met een beetje pech goed ziek van worden. Bijvoorbeeld als je dagverse vis de bacterie *vibro parahemolyticus* bevat, waarvan je een flinke buikgriep kunt krijgen. Sommige epidemiologen adviseren daarom tegen de sushi-trend in om je vis toch maar te bakken of te stoven.

STOKJES

Met stokjes eten is ook een kunst. Vooral als je probeert een nigiri, zo'n baal rijst met een plak vis erop, in één keer in je mond te stoppen. En helemaal als die rijst lang niet zo strak is samengeduwd als zou moeten volgens gediplomeerde sushi-meesters. Wees gerust. Maki, inari en chirazi eet je met stokjes. Temaki en nigiri gaan gewoon met de hand.

MEEDOEN! (GRATIS ETEN)

Folia ontvangt graag je restaurantrecensie en vergoedt bij plaatsing tot € 50,-. Maximaal 270 woorden, kaders zijn welkom, maar niet verplicht. Mail je recensie (met prijzen) naar **redactie@folia.nl** en de originele bon naar Folia, Stephanie Gude, postbus 15890, 1001 NJ Amsterdam.

Op de tong

Genki

Reguliersdwarsstraat 26

Als fervent sushi-eter durf ik hardop te zeggen dat Genki een van mijn favoriete sushirestaurants is. Niet in de laatste plaats om de heerlijke binnentuin.

Die tuin is goed voor mooie zomeravonden, weet ik van eerdere bezoeken, dus ik ben verheugd als de bediening me bij mijn telefonische reservering belooft een tafeltje buiten voor ons vrij te houden bij goed weer. Op een zondagavond strijken we neer tussen het groen bij een temperatuurtje van 22 graden.

Genki werkt met een all-you-can-eat-formule. Voor € 27,95 per persoon eet je hier sushi zoveel je maar op kunt (met een maximum van 25 gerechten per persoon en tegen betaling van 2 euro voor elk gerecht dat je niet opeet).

De drankjes worden snel opgenomen; we bestellen een fles Rosario Chardonnay (€ 28,95) en een grote fles Sourcy Rood (€ 5,95). We geven de ingevulde lijst voor de eerste ronde sushi mee en vijf minuten later staan de eerste sushi al op onze tafel.

Wat Genki zo leuk maakt is dat op de kaart naast de bekende sushi – met zalm, tonijn, krab, viskuit, noem ze maar op – ook sushi prijken met smaakcombinaties waarvan je je afvraagt of ze wel smaken. Denk aan 'banaan met blauwebessensaus', 'zalm, roomkaas en krab' of 'paling en kaas'. Ook enkele sashimi, rauwe plakjes vis, zijn hier in de prijs inbegrepen. Elders moet daar meestal voor worden bijbetaald.

Maar het hoogtepunt is en blijft de rustgevende binnentuin, waar je je even in een andere omgeving waant. Je vergeet helemaal dat de Reguliersdwarsstraat, waaraan Genki is gelegen, bommetje-druk is. ↙

tekst **Lisa Huberts**

Keys to the city

EMELIE ERIKSSON

(20, Business Administration and Political Science)

Uit: Stockholm, Zweden

Favoriete plek ‘Ik ben het vaakst in het centrum van de stad. Ik vind het heerlijk om langs de grachten te lopen en nieuwe koffietentjes en restaurants uit te proberen. Aangezien ik hier maar vier maanden studeer, wil ik zoveel mogelijk van de stad zien!’

Fijn voor je brein ‘Voor de vakken die ik volg moet ik veel in groepen werken. Daarom zit ik vaak in de bibliotheek met studiegenoten. In een café raak ik echt te snel afgeleid. Vooral van al het eten en drinken, haha.’

Frisse neus ‘Toen ik net in Amsterdam woonde, was het zo warm dat ik met vrienden vaak naar het Vondelpark of het Museumplein ging om te picknicken.’

‘In het café raak ik echt te snel afgeleid’

Late nachten ‘Sowieso de Melkweg om te feesten. Het Rembrandtplein heeft de leukste bars als je wilt uitgaan maar geen zin hebt in een club.’

Thuisgevoel ‘Ik heb nog geen heimwee gehad en volgens mij gaat dat ook niet meer komen. Amsterdam lijkt op Stockholm, de mensen lijken op elkaar. Daarom voelt het hier vertrouwd, ook al ben ik in een compleet ander land.’

Vorkje prikken ‘Ik ben laatst naar Sumo geweest om *all you can eat* sushi te eten en het was geweldig. Ik kon na afloop echt rollend naar huis.’

Verborgen schat ‘Het is niet echt een geheim meer, maar de 9 straatjes zijn mijn favoriet.’

Vrienden maken ‘De meeste vrienden ken ik van de Intreeweek. Maar als ik nu nieuwe mensen wil ontmoeten, ga ik uit.’

tekst **Maartje Geels**

UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

Intellectuele rebellen

We are UvA

www.uva.nl/weareu